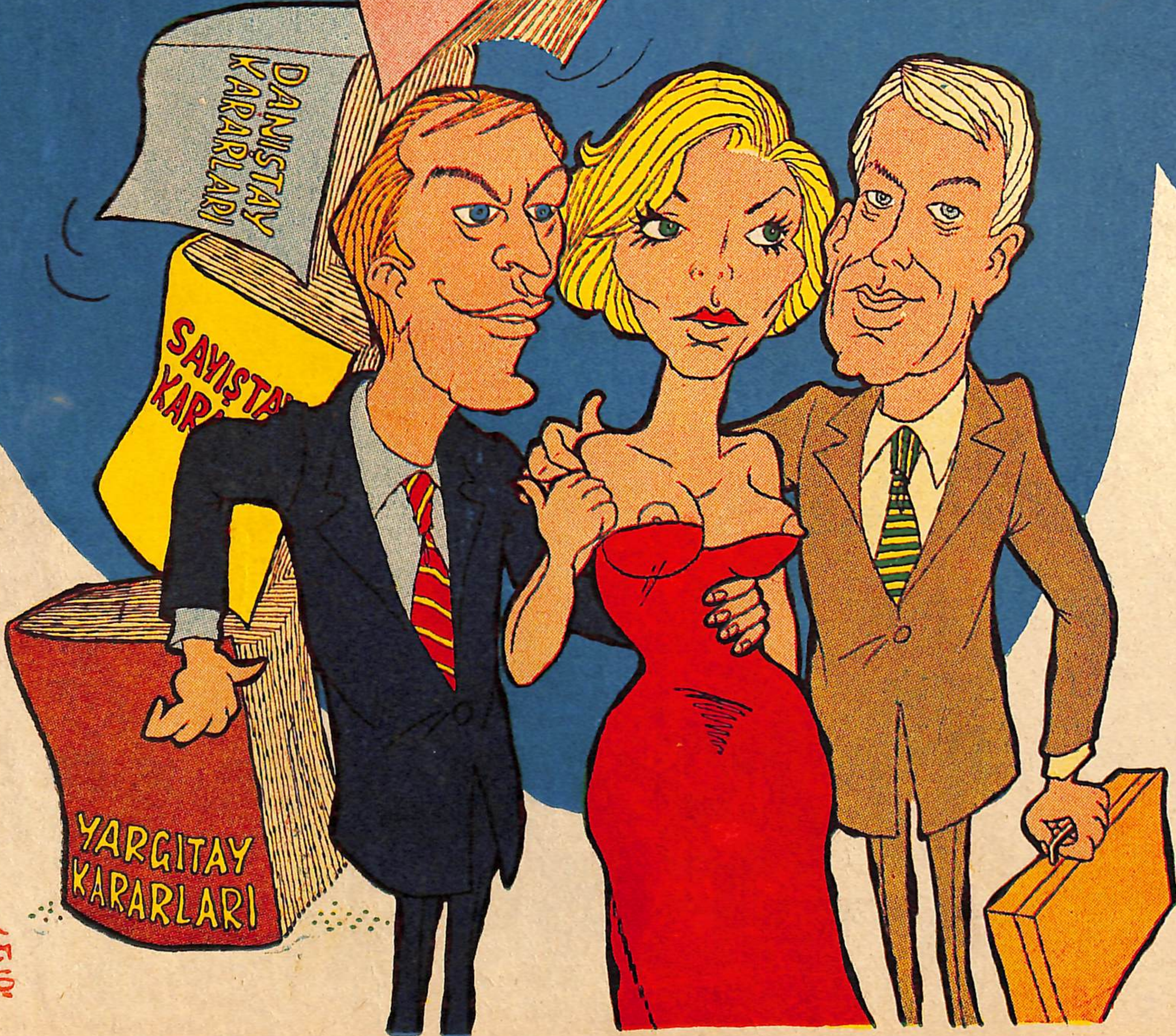
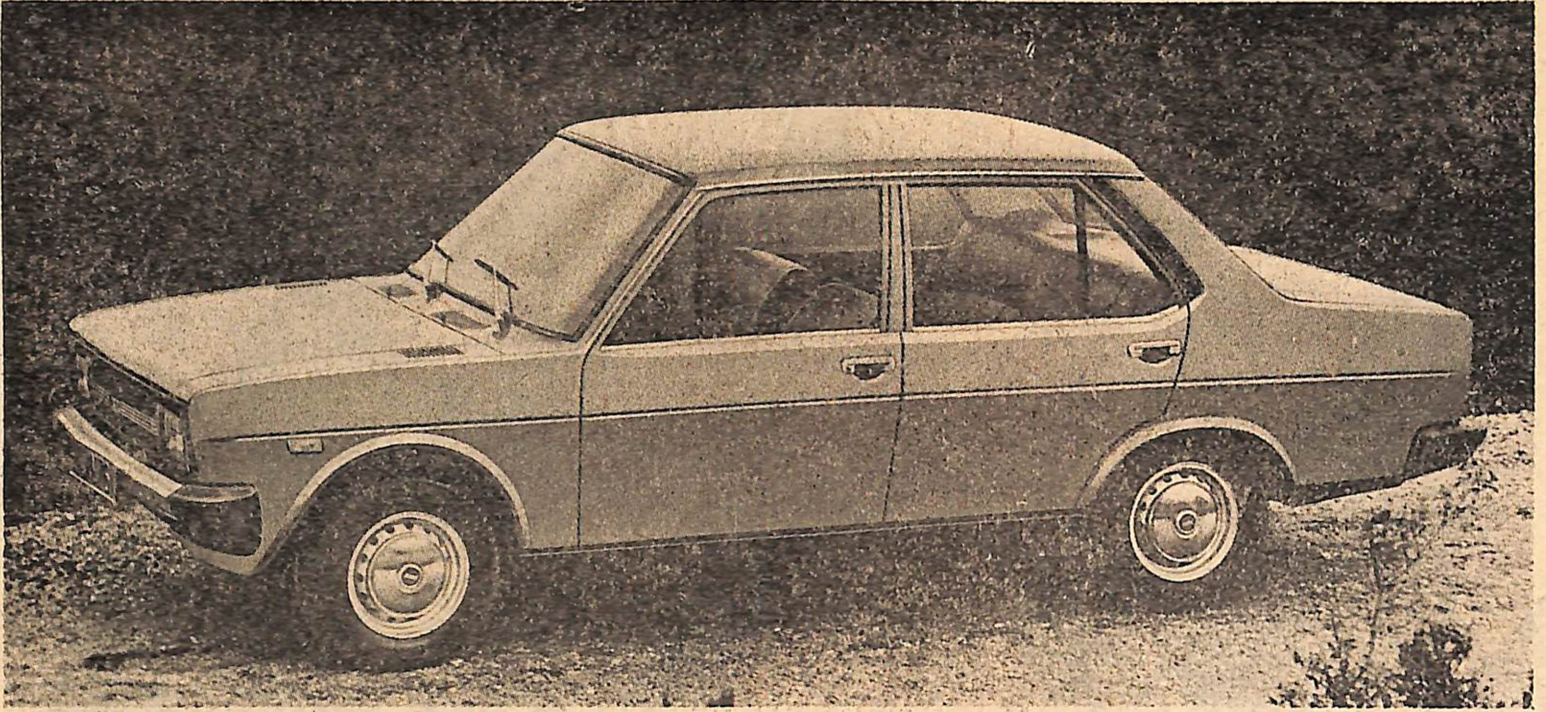
12-77

Akbaba

— Bunlar da bizden galiba, baksanıza GÖREVLERİ TEHLİKE»!

Artık bazı kelimeler 131 için kullanılacak...

131'i üstün kılan birçok neden var. Bunlardan en önemlisi, teknik yenilikleri. 131'in, kendi sınıfındaki diğer otomobillere göre "genç" oluşu.

Yaptığı aşamayla 131, İtalyan otomotiv sanayiini iki döneme ayırdı: 131 öncesi... ve 131 sonrası.

Şimdi yurdumuzda da gerçekleşen 131'in avantajlarını anlatmak için, yepyeni kelimeler gerek. İşte bunlardan birkaçı:

Çelik kafes-yapı...
131'in yolcu bölümünü, çelik kuşaklardan oluşan bir kafes-yapı sarar. Taban ve tavan düzeyi ile kapıların orta hizasından geçen çelik kuşaklar, sürücü ve yolculara çepeçevre güvenlik sağlar. Çelik kafes-yapı, deforme olmaz.

PVC kaplama...
131'in altı, etekleri ve çamurluk içleri, pası ve aşınmayi önleyen kalın bir PVC tabakasıyla tamamen kaplıdır. Gövde altını nem ve diğer dış koşullar etkileyemez.

Korunmuş benzin deposu...
131'in benzin deposu arka koltuk sırtı hizasındadır. Darbelerden en korunmuş bölümde. Bu, hem daha güvenli bir yerleştirmedir hem de geniş bir bagaj hacmi elde edilmiştir. Yolcu bölümü, çelik bir zırhla bagaj bölümünden ayrılmıştır.

Cıvatalı çamurluklar...
131'in ön çamurlukları, sökülür-takılır tiptedir. Onarımı kısa sürede yapılır. Daha az masrafla yapılır.

Bunların yanı sıra, kilitlenir direksiyon, çocuklar için özel kapı güvenlik kilitleri, bombeli yan camlar, üç parçalı direksiyon mili, merkezi elektrik sistem kontrol kutusu, arka tekerlekler için özel fren regülatörü hep 131 modelinin özellikleri. Hep 131'de bütünleşen avantajlar...

131 sahipleri, bu dört başı mamur üstünlüğün zevkini yıllar boyu sürsün diye!

Murat 131
"genç" otomobil

TOFAŞ Anabayileri ve TOFAŞ Yetkili Satıcıları, 131'le ilgili her türlü başvurunuz için yetkilidir.

Manajans 711—136

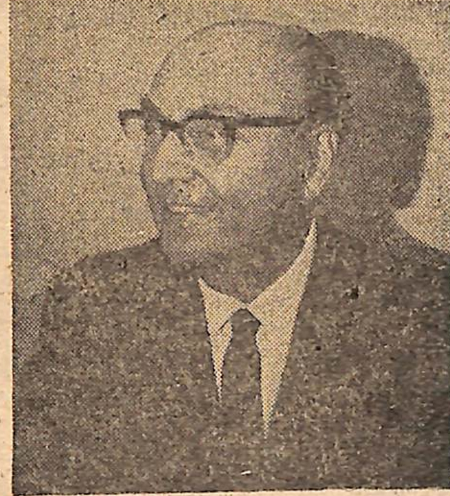

Akbaba

Kurucusu :
Yusuf Ziya
ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 12 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 16 Mart 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Yusuf Ziya ORTAÇ

AKBABA'yı kırkbeş yıl yarıştıran kurucumuz ve başyazarımız merhum Yusuf Ziya ORTAÇ

GELİN, AKBABA'DA BULUŞALIM

MÜNİF Fehim, Ramiz, Hakkı, karikatürleri yapacaktılar. Orhan Seyfi, Osman Cemal, Selâmi İzzet, Abdülbâki Feyzi, ben, yazılarını yazacaktık. Şimdiki Akbaba'dan biraz daha büyük, dört sayfaydı eski Akbaba. Tek renk, fiatı 100 para. Ama haftada iki kere çıkacaktı: Pazartesi, perşembe.»

Anısı önünde bir kez daha saygıyla eğildiğim Yusuf Ziya Ortaç, ellibeş yıl öncesinin Akbaba'sını böyle anlatıyor «Bizim Yokuş» kitabında. Tatlı bir başlangıcın heyecanıyla ve o günleri yeniden yaşarcasına.

Başlangıçlar genellikle tatlı ve heyecanlıdır. Akbaba yalnızca Yusuf Ziya Ortaç'a değil, birçok başkalarına da yaşattı başlangıç heyecanını. Yıllar boyu birçok başkalarına kucak açtı. Cumhuriyet dönemi mizahçılarımızın hemen tümü ilk umutlu adımlarını Akbaba'da attılar. En güzel yapıtlarını Akbaba sayfalarında sergilediler. Cemal Nâdir, Necmi Rıza, Aziz Nesin, Rıfat Ilgaz, Adnan Veli, Turhan Selçuk, Semih Balcıoğlu, Muzaffer İzgü, Cafer Zorlu, Zeki Beyner, Kenan Akıncı, Burhan Esen, Vedat Saygel, Nehar Tüblek... Saymakla tükenir gibi değil. Çağdaş Türk yergi - gülmecesinin geçmişi ve geleceğinin gözler önüne serildiği bir müze gibi Akbaba.

«... kuşların en çok yaşayanı Akbaba'dır. İnşallah bizim Akbaba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur.»

Böyle demiş Yusuf Ziya Ortaç, ellibeş yıl önce. Ortaç'ın onuncu ölüm yıldönümünde, kurucusunun anısına yakışır bir girişimde bulunuyor Akbaba. Bu mizah yüksek okulu, yetenekli öğrenciler için bir kez daha ardına kadar açıyor kapılarını. Önümüzdeki aydan başlayarak sayfalarının bir bölümünü genç yazar ve çizerlerin yapıtlarına ayıracak. Bunun için de, kanatlarını açmış, göndereceğiniz yazı ve çizgileri bekliyor.

Başlangıçların tatlı olduğunu söyledim. Ama bu başlangıçların zorluğunu, denememiş olanlara anlatmak pek kolay değil. Kanınız kaynıyor, içinizde ırmaklar çağlıyordur. Yazarsınız, çizersiniz, düzeltirsiniz. Ortaya çıkardığınızın güzel olduğuna inanırsınız. Ama çıkış yolu bulamazsınız bir türlü. Kapılar kapalıdır önünüzde. Sıkılırsınız, bunalırsınız. «Ah, bir başlangıç noktası!» dersiniz. «Önüme dikilen şu surlarda bir gedik açabilsem canına yandığımın! Başkaları da yararlansa yaptıklarımdan!»

Akbaba bu başlangıç noktasını veriyor işte size. Telif ücreti olarak dünyanın parasını almayacaksınız. Üstelik öykülerinizin ve karikatürlerinizin ancak öteki genç yazar ve çizerlerin öykü ve karikatürleri arasında kendini gösterebilirse girecek Akbaba sayfalarına. Bir seçiciler kurulu özenle inceleyecek gönderdiklerinizi.

Sekiz yıl önce bu günlerde yazım çıkmıştı Akbaba'da. Yusuf Ziya Ortaç Armağanı'na değer görülen «Dünya Dönmüyor Artık» adlı bir oyun. Dönmüyor ha? Asıl o zaman daha hızlı dönmeye başlamıştı dünya benim için. Cebimdeki çil çil ikibinbeşyüz lirayı görmüyordu bile gözüm. (Bu sözün gelişi. O zamanlar ben şimdikinden daha züğürttüm. İkibinbeşyüz lira da şimdikinden çok daha değerliydi. Nasıl harcayacağımı daha yarışmayı kazanmadan tasarlamıştım.) Bir mizahçıydım artık. Neler yazacaktım neler! Çelişkileri, tutarsızlıkları, makineleşmiş insanları, çirkin politikacıları, kulaklarından para fışkıran duygu yoksullarını yerden yere vuracaktım.

Yıllar geçti. O ilk heyecanımı yitirmediğim gibi başka şeyler de kazandım. Para, ün, saygınlık, çevremde dolanan imza meraklıları... (Yozyürek olsaydı hemen eklerdi burada: «Aç tavuklar ve darı ambarları...»

Her neyse... Gerçek mizah tutkusuyla yanıyorsanız, asıl önemli şeylerin bunlar olmadığını biliyorsunuzdur. Gelin, Akbaba'da buluşalım. Bağnazlığın asık suratlı ejderiyle savaşmak için her zaman yeni silâhşörler görmek isteriz yanımızda. Alın kılıcınızı, gelin.

Sulhi DÖLEK

Harika yapıştırıcı!...

Can güvenliği

Muzaffer İzgü

AH benim babam, ne denli akıllı bir adamdır bilemezsiniz. Anneme öyle hak veriyorum ki, «Oğlum sizin babanız bugünden yarını gören, ona göre önlemini alan bir adamdır» derdi sık sık. Neyi bilmezdi ki babam, pirincin pahalılanacağını bir yıl önceden kestirir, demir fiyatlarına zam geleceğini iki yıl önceden bilir, konu komşunun gelinlerinin karnının şişkinliğine bakar, çocuklarının kız mı, yoksa oğlan mı olacağını şıp diye söylerdi. Annem kızmamış olsa, hamilelerin tümü bizim evde soluklarını alacaklardı ya, annem bu işe nedense çok kızıyordu. Oysa ki babamın öyle çapkınlığı falan da yoktu. Adamcağız, o küçücük tornacı dükkânında, sabahtan akşama dek torna aynasının karşısında demirleri yongalaya yongalaya ekmeğini kazanırdı.

İşte bu benim çok akıllı babam, politik ortamında ilerde ne olacağını çok iyi kestirdiğinden, bundan üç ay önce bir gün eve geldiğimde, annem:

— Bak yavrum, baban balkona ne yerleştiriyor? dedi.

Çıktım baktım balkona, ağzım bir karış açık kaldı. Babam tıslaya tıslaya, yaptığı uçaksavar topunun namlusunu kolları çevirerek bir o yana baktırıyordu, bir bu yana... Şaşkınlıkla:

— Baba bu ne? dedim.

— Top oğlum, dedi. Bir ayımı aldı ama çok mükemmel oldu.

— Pekiyi ne yapacaksın bunu baba?

— Görmüyor musun oğlum, yerleştiriyorum işte balkona. Şimdi, şu yandan gelirlerse, topun namlu açısını kaç derece, bu yandan gelirlerse namlu açısını kaç derece yapmam gerektiğini hesaplıyorum.

— Kimler gelirse baba?

— Eh oğlum, sen devekuşu gibi başını kuma gömmüşsün. Tut bakalım şu kolu, hele tut...

Uzattığı kolu tuttum. Babam, namlunun ağzından baktı, nişan yerinden baktı, başka bir kolu kıvırdı, topun sehpasını yana kaydırdı.

— Tamam, dedi... İçine mermiyi de sürelim... İşte şu mandalı çektin mi emmiyet açık demektir, şuradan da şu ipi çektin mi, tamam, önünde kimse dayanamaz.

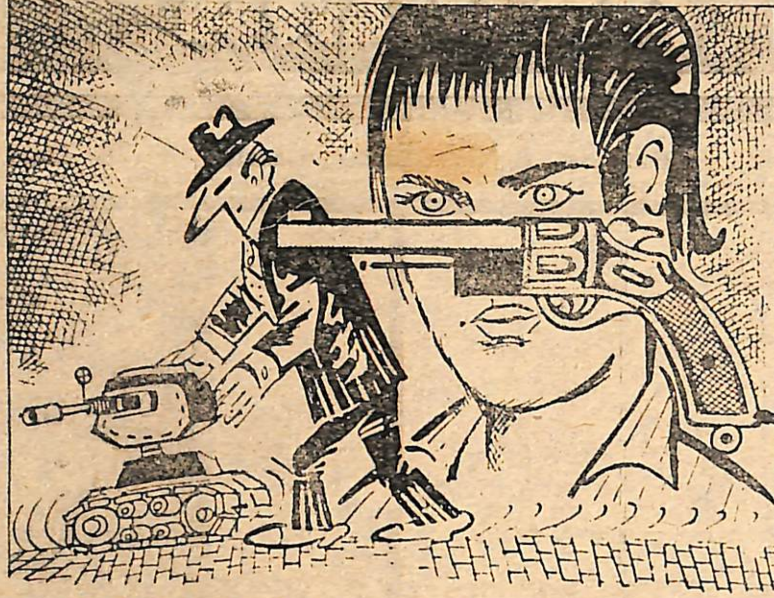
Üzerini bir kilimle örttü ve çeri girdi...

— Yahu baba, dedim, bu koskoca topu dükkânda yapıp, eve nasıl getirdin, haydi yaparken kimse görmedi diyelim, ya eve nasıl getirdin?

— Bir minibüsün ardına bağladım getirdim. Tekerlekleri rulmanlı oğlum, iki yanına da bilyalı rulmanlar koydum. Yağ gibi kaydı geldi minibüsün ardı sıra.

— Pekiyi ya gören falan, polis molis?

— Polisin biri gördü, ramazan topu dedi. Ben de başımı salladım. Yalnız, küçük bir değişikle mermi de atar, dedi, bana sordu, kaç metreye denli etkili olur beybaba? dedi. Ben de ona, hemen hemen beş yüz metreye bana mısın demez, dedim...

Dilim bir karış dışarda, ağzım kovan gibi açık kalmış olmalı ki, babam sarstı beni:

— Oğlum, sizleri, torunlarımı, düşünmem gerekli, dedi. Ortamı görüyorsun.

Bereket, topu babam gece balkona yerleştirmiş olduğu için konu komşu, kilimin altında ne olduğunun farkında değillerdi. Ama babam, o günden sonra da hiç boş durmadı. Birgün eve, kocaman bir ağır makinalı tüfekle geldi. Kocaman bir sandığın içerisinde, hamal bir yanından tutmuş, kendi bir yanından tıslaya tıslaya çıkardılar eve.

— Baba bu ne? dedim.

— Ağır makinalı oğlum, dedi. İki de hafif makinalı hazırlıyorum, az işi kaldı, onlar da bitsin inşallah bundan sonra geleceğimiz garantili

— Pekiyi bu makinalı tüfeği nere ye koyacaksın?

— Hah ben de onu düşünüyorum, dedi. Toplanın da bana bir akıl verin...

Babam elinde metre, salonun orasını burasını ölçmeğe başladı, bir yandan da mırıldanıyordu:

— İki hafif makinalının birini şu yana, birini bu yana koyarsak, ağır makinalıyı da, ağır makinalıyı da...

Babam Babam o günü yatıncaya dek hiç oturmadı, yemek bile yemedi. Bir kurmay gibi düşmanı nereden daha kolaylıkla püskürteceğini düşünerek hesaplar yaptı, sonunda ağır makinalıyı salondaki divanın yanına yerleştirdi. Annemi de sıkı sıkı uyardı:

— Bak hanım karıncalanmış marıncalanmış anlamam, iki güne bir bunun şurasını şurasını yağlayacaksın...

Uçaksavar topunun yağlanması işiyse, babamındı. Herkes uyuduktan sonra balkona çıkar, topu yağlardı.

On beş gün sonra, babam iki hafif makinalıyı da getirdi bir taksinin arkasında. Hafif makinalıları sandıkların içinden çıkarırken:

— Ah oğlum ah, bunların namluları öldürdü beni, dedi. Dünyada en zor şey namlu yapmaktır, ama bakın nasıl olmuş, ha ellerime sağlık mı?

Ne diyelim, hepimiz birden:

— Eline sağlık, dedik...

Babam gülerek:

— İyi otomatik silah tezgâhta, dedi. Allahın izniyle herbirine birer haftadan, az, on gün sonra bekleyin, iki otomotik hazır...

Gerçekten on birinci günü babam, iki keman kutusuyla geldi. Yolda görenler takılmışlar:

— Abdullah efendi, bu yaştan sonra kemana mı başlayacaksın? demişler.

Babam da başını sallamış... Pırıl pırıldı otomatik silahlar.

— Durum kötüye gidiyor evlâtlar kötüye, dedi... Haydin bakalım, şimdi de görev bölümü. Top benim, bir karışıklıkta en büyük ağabeyiniz ağır makinalının başına geçecek, İzzet, yâni benim bir büyüğüm, hafif makinalının başına...

Bana getirdiği otomatik silahlardan birini uzattı, benim küçüğüm Orhan'a da ötekini... Bağırdı:

— Top balkonda, ağır makinalı divanın yanında ateş püskürecek, hafif makinalı yatak odasının kapısından, iki otomatik de benim yanımda olacaklar, balkonda, biri sağımda, biri solumda... Kadınlara da iş düşüyor, onlara da yakında görevlerini vereceğim...

Babam o günden sonra, üç güne bir elinde pırıl pırıl şeylerle geldi.

— Al hanım, bu senin görevin, benim gözetimim altında bunu giriş yerine yerleştireceksin... Öyle avanak avanak tutma, elindeki mayındır.

Hepimiz hop zıpladık havaya, babam kapmasaydı annem elindeki mayını az daha yere düşürecekti...

— Mayın uzaktan kumandalı olacak ipi annenizin elinde olacak.

O günden sonra iki güne bir elinde pırıl pırıl birşeylerle geldi babam...

— Al bakalım büyük gelin, bu napalm bombasıdır, dikkatli ol şurasındaki çiviyi çektin mi, yandım Allah, fırlat hemen sokağa...

— Al bakalım ortanca gelin, bu roket bombasıdır, uzaktan kumanda edilir, hiçbir korkun olmasın, balkonun demirine monte edeceğim bunu, herhangi bir şeyde yatağının yanından tele bastın mı tamam...

— Al bakalım küçük gelin, buna alev makinası derler, herhangi bir şeyde balkona çıkıp, şurasındaki vanayı açıp da şu tetiğe bastın mı, ne itfaiye kâr eder, ne de yangın söndürücü...

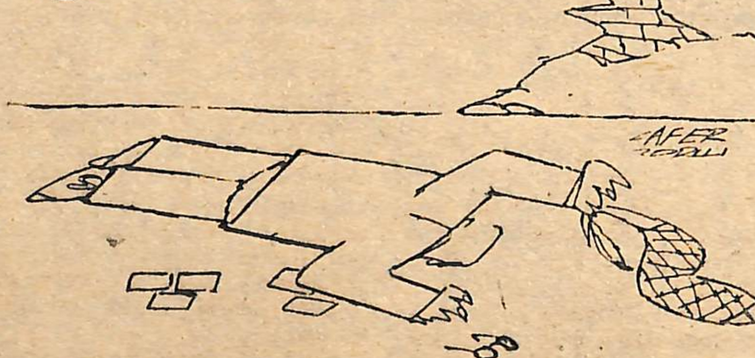
Sonraki günler sanki torunlarına bilya taşıyormuş gibi eve el bombası taşıdı durdu babam. Her toruna sekizer, onar tane...

Babamın son işi de çok eski model bir ford araba almak oldu. Hepimiz bu eski ford otomobile babamın niçin para verdiğini anlayamamıştık. Ama babam bir ay sonra onu da kapının önüne çekince ağzımız bir karış açık kaldı.

— İsterseniz merdivenlerden tırmandırayım, dedi... Bu kapıda gördüğünüz de Abdullah marka panzerdir evlâtlar, Bir karışıklıkta çok işimize yarar...

Şimdi büyüklerimiz, «Ülkede can güvenliği vardır» diyorlar, babam da hergün televizyondan bu sözleri duyduktan sonra, kalkıyor, sırasıyla, önce balkona çıkıp uçaksavar topunu okşuyor, sonra ağır makinalıyı, sonra hafif makinalıyı ve otomatik silahları... Ardından da:

«Var var, vallahi de var, billahi de var!» diyor.

— Öğrenciler arasında çıkan çatışmada sokaktan geçen bir vatandaş öldü —

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

İKİ BEKİR

İKİ sarhoş köşenin başında rastlamışlardı birbirlerine:

— Kusura bakma arkadaşım, seni azıcık gözüm ısırıyor! Nereden tanışıyoruz acaba?

— Bende öyle. Birine benziyorsun. Dur bakayım. Tamam buldum. Tıpkı bana benziyorsun. Aynaya bakmış gibiyim...

— Hangi meyhanede içersin?.

— «Dünyaya boşver» de.

— Bende orada demlenirim.

— Bunun ayın son günü. Cepte metelik nanay. Meyhaneciye taktık. İçki veresiyeydi ama, sarhoşluk peşin ha...

— Bendenizde: «Yaz tahtaya, al haftaya» dedim.

— İsmini bağışla.

— Bekir.

— Benimkide Bekir.

— Ah şimdi meyhanede olsaydık da iki Bekirin şerefine birer tek atsaydık.

— Dur bakalım soyadlarımızda benziyor mu birbirine. Benimki Çokiçer.

— Müşerref olduk. Karşındaki de Bekir Çokiçer!.

— Dalga geçme.

— Allah bir öyle.

— Ant verme, inandık. Babanın adı neydi?.

— Kamber..

— Ver elini.

— Tuhafına mı gitti?.

— Bendenizde Kamber oğlu Bekir.

— İşletme beni..

— İstersen nüfus cüzdanını göstereyim.

— Öyleyse annenin adı da Sabriye'dir.

— Nereden biliyorsun len...

— Bizim valideninki Sabriye idi. Dört yıl önce rahmetli oldu.

— Şubat ayının birinde toprağa verdiydik.

— Havada yağmurluydu.

— Üstelik günlerden pazardı.

— Ankaradaki birader cenaze törenine yetişemediydi...

— Dur birader, acele etme. Birbirine karıştırdık galiba. Ben benim annemden bahsediyorum.

— Bende benim valideden.

— Benzerliğe bak yahu. Kaç kardeşim var:

— Üç.

— İkisi oğlan biri kız mı?

— Evet.

— Küçük biraderin adı da Bedri'dir.

— Falcımısın yoksa?

— Ne falcı, ne büyücüyüm. Bizim ailenin künyesini okuyorum sadece.

— Bak şu işe... Kardeş mi çıkıyoruz yoksa?.

— Kardeş olsak adlarımız ayrı olurdu. Kaç doğumlusun? 1337... Ya sen?

— Denden koy...

— Ne demek o?.

— Benim doğum tarihimin tıpkısı.

— Doğum yerimizde Urfa'dır.

— Evet!

— Askerliğini Trabzonda yaptım.

— Evet!

— Ticaret yapmak istedin, dikiş tutturamadın. Şimdi özel bir müessesede sekreterlik ediyorsun.

— Hop dedik, polis hafiyesimisin? Gizli örgüt ajanımısın? Özgeçmişimi benden iyi biliyorsun..

— Ben kendimi anlatıyorum, sen evet'liyorsun.

Birinci Bekir:

— Soru sırası bende, dedi, hazır ol.

— Devredeyim. Kulaklarım açık.

— Nerede oturuyorsun?

— Ayazpaşada...

— Ya sen?

— Denden geç.

— Hangi sokakta?

— Uyuz paşada.

— Dendenle.

— Evinizin numarası onüç...

— Numaraya ne hacet. Karşımızda duruyor.

— Şu cumbalı, sarıboyalı, eski yapı mı?

— Tam üstüne bastın. Kaldır ayağını.

— Aylık kirası altıyüzdü, geçen ay yediyüze çıkardı insafsız ev sahibi, tamam mı?

— Kabul etmedim. Şu harabeye altıyüz bile çok.

— Ben de direttim. Zam yerine hava alsın.

— Sana ne yahu. Adın, soyadın, nüfus kütüğün bana uyuyor diye, meskenime de burnunu sokamazsın. Konut dokunulmazlığı var!.

— Ayni şeyi ben söyliyecektim.

— Yâni bu ev...

— Yahnisi, kuzu kapaması öyle. Bu evde ben oturuyorum...

— Keçileri mi, yoksa içkiyi mi fazla kaçırdık, belli değil. Şu halde ikimizde ayni evde oturuyoruz.

— Ne çıkar? Bunca yıl birlikte yaşamış, yemiş, içmiş, ayni yatakta... Dur be, en önemli soruyu unutuyorduk az daha. İkimiz bir yastığa baş koymuşuz. İyi ama üçüncü baş? Bir hanımı iki kişi nasıl paylaşmışız? Bunu da denden geçemeyiz ya?

— Ortalık burada biter!

— Bitmekle kalmaz, cinayet dediğinde bu konudan çıkar.

— Cinayet dedin de aklıma geldi. Tabancan ne marka?.

— Belçika nagantı.

— Arada bir tutukluk yapar mı?

— Cilvelenir bazan.

— Eşit silaha sahibiz. Düello edersek nizam dışına çıkmamış oluruz.

— [illegible]sıl konuya gelelim. Refika h[illegible]ndinin adını bağışla...

[illegible] Peruze... Mahallede ona Kasımpaşalı yedibelâ Peruze derler. Kavgacılıktan yana üstüne yoktur!.

— Eyvahhh...

— Ne oldu? Dişin mi zonkladı?

— Kafam kaşındı. Başımda kırdığı oklavalar aklıma geldi. Bizim acuzede maalesef ayni ismi ve de ayni şöhreti taşıyor.

— Boyu kısaca...

— Öyle...

— Gözleri şehla...

— Başkaları çürük armudu almaz, bize yutturdular.

— Ayağının biri hafifçe...

— Ben ona dişi Timurlenk derim.

— Ben de...

— İyi ama arkadaşım, biz bu dünya güzelini nasıl paylaşıyoruz? Ayni evde?

— Akıl erecek gibi değil...

Sorgu faslı bitmişti. Bir süre susmuşlar, birbirlerini incelemeye başlamışlardı:

— Gözlerimizin rengi, seslerimizin tonu, hatta elbiselerimizin rengi bir. İkiz kardeşler gibiyiz.

— Sol yanağındaki yara izini Kore savaşında mı almıştın?

— Hayır. Meyhanede hesap ödeme konusunda tartışdıydık. Garson önümdeki şarap şişesini kaldırdığı gibi...

— Başıma vurmuştu...

— Parmağımın birini delikanlı iken hovardalık için git...

— ... Tiğim randevu evini polisler basınca kaçayım derken kapıya kıstırmış, kaybetmiştim.

— Peruze'den çekti...

— ... Ğimi romatizma ve nasırlarımdan çekmedim ..

Bekirlerden biri:

— Uzatmayalım işi, dedi, biz ayrı kişiler değiliz. Tek adamız kısacası. Şişedeki nesneyi fazla kaçırdığımızdan şeşi beş, biri iki görüyoruz. İçki bu gece başımıza fena vurdu anlaşılan. Gelde şimdi bunu bizim acuzeye anlat. İki Bekiri, tek Bekir diye kabul ettir.

Bizim haspa, elinde sopa... Kapı ardında bekliyordur. İkimiz birden içeriye dalarsak, ispirtoyu fazla kaçırdığımızı, sorhoşluk dolayısile iki eşit parçaya bölündüğümüzü anlatamayız. İki Bekir tek Bekir olana kadar kemiklerimiz kırılır.

Şimdilik şuraya uzan. Bak, kuştüyü yatak gibi kaldırım. Merak etme. Ayılınca seni de içeriye alırım!..

Burhan ESEN

COPLU, SOPALI, FİYAKALI BASIN TOPLANTISI

ANKARA (Sayın Muhbir Vatandaş bildiriyor) — Dün coplu, sopalı, falakalı ve de fiyakalı bir Basın toplantısı düzenleyen Milliyetçi Cepheli ve bol cephaneli bir ilgili önemli açıklamalarda bulunmuştur.

Konuşmacı sözü memurlar konusuna getirerek şöyle demiştir:

— Efendim memurların politika umurlarında değil. Salla başını al maaşını atasözümüzü unutmuşa benziyorlar. Biz memurlardan Iş, bilgi değil Milliyetçi Cepheye ilgi bekliyoruz, Ayrıca elleri kalem gibi kılıçta tutmalıdır, solcuları çiğnemeden yutmalıdır.

Bu amaçla memur atanmadan önce yapılan müsabaka sınavları yönetmeliği değiştirilecektir. Yazılı imtihanların yerini sözlü yani kılınçlı kalkanlı gürzlü deneyler alacaktır. Memuriyete girecek kişiler Judoyu, Teakwandoyu iyi bilmek zorundadırlar.

Gençlere dövüşmeyi öğreten kursların sayıları hergün biraz daha artmaktadır. Okullarımızda da judo ve benzeri dersler müfredat programlarına konulacaktır. Gençlerimiz kavga etmesini öğrenirlerse memlekete sol girmez. Girmeye kalkarsa, kafası gözü yarılır, pestili çıkarılır.

YORUMLU BİLMECELER

Tersinden de doğrusundan da okusanız anlamı da, kelimelerin yeri de değişmez. Sorunun üzerine eğilin, ne olduğunu bilin...

SORU — Mizahın tersinden okunuşu nedir? Bilin. Zararı yok (i) nin üzerindeki noktayı silin..

CEVAP — Hazım.

YORUM — Demeyin neme lâzım! Çoğu kişiler espriye şakadır demez. Mizahı tersinden okuyup okuyup da eleştirileri Hazmedemez!

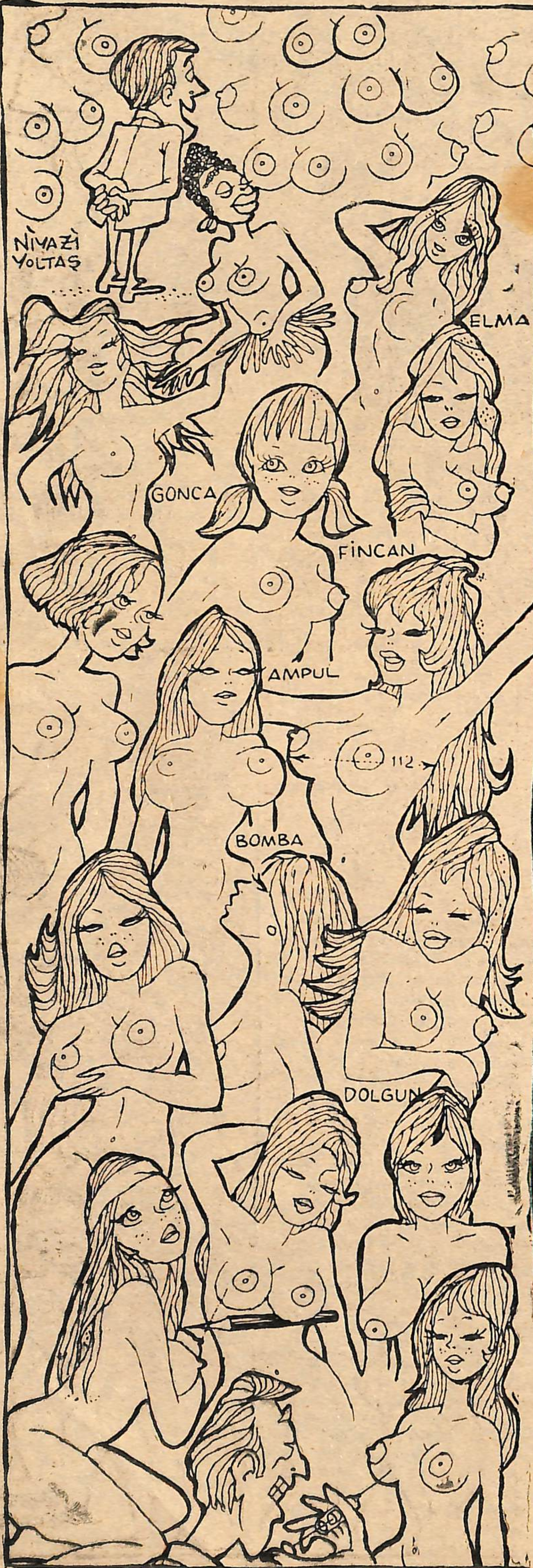
SORU — Üç kelimelik cümledir.

CEVAP — Anastas mum satsana.

YORUM — Bu da oldu. Cevabınız yerini buldu. Günümüzde Anastasın yerini Şellefyan aldı. Mum satmalarda çok ötelerde kaldı. Şimdi mum yerine Libyaya mobilya gidiyor. O becerikli kişiye soyadı ünlü biri ortaklık ediyor. Merakınızı giderelim. Ortağın ismini verelim: lerimed.

Yalnız bunu bizden duymuş olmayın.

Ve de asla tersinden okumayın!..

MUKADDER ÖZAKMAN

KADIN

Kadın göğüslerinde ben bir geziye çıktım,
Bazısını seyrettim, bazısını da sıktım.

Güzellerin göğsü hep seks sembolü olmuştur,
Gündüzümüz, gecemiz göğüslerle dolmuştur.

Kadın göğüslerine büyük ilgi duyarız,
Kapalı olsalar da gözümüzle soyarız.

Afrikalı kadının göğüsleri çıplaktır,
Gün gelecek göğüsler apaçık olacaktır,

Yabancı plajlarda göğüsler oldu uçsuz,
Çıplak göğüslü kızlar sayılıyorlar suçsuz.

GÖĞÜS ÇEŞİTLERİ

Siz hiç düşündünüz mü kaç çeşittir göğüsler?
Göğüs çeşitlerini sayayım birer birer:

İlki çiçeğe benzer henüz yeni açınca,
Öpmek için değil de koklamak için GONCA.

İkinci pembe pembe lezzetli bir ELMA'dır,
Şeytan diyor ısırıp yeyiver hadır hadır.

Üçüncü tür göğüsse benzer aynı FİNCAN'a,
Dudağına değince canlar katıyor cana.

Odada karanlığı aydınlatırsa öyle
Dördüncü tür göğüs de benzer tıpkı AMPUL'e.

Beşinci ak gerdanda sallanır olgun olgun,
Avucunu dolduran bu türün adı DOLGUN.

Seksoloji bu türü yazıyor mu acaba,
Şairin en sevdiği göğüs türüdür BOMBA.

En iri göğüslü kız düşündünüz mü kimdi?
Carol Doda'nın göğsü 112 santimdi.

İri göğüslü bulmak Hollywood'da değil güç,
Sabrina'nınki 104, Jayne Mansfield'inki 103.

Anita Ekberg ile bir de Sophia Loren,
İkisinin göğsünü 98 ölçtüm ben.

Bizde iri göğüslü kim diye sorduğun an,
Derim dik ve yuvarlak göğüslü Emel Aydan.

İri ve dik göğüsler... Her güzel bu heveste...
Hangisi tam not alır uysaylardı şu teste:

Bir kurşun kalemini yere paralel tutun,
Göğüs yuvarlağının tam altına oturtun.

Kalem, yerçekimiyle ya yere düşecektir,
Veyahut yuvarlağa hemen yerleşecektir.

Kalem yere düşmezse göğüs hapı yutmuştur,
Sarkmıştır veyahut da sarkmağa yüz tutmuştur.

Kalem yere düşerse göğüslere dik deriz,
İri ve dik göğüslü güzelleri severiz.

Diyelim vampın göğsü sarktı beline kadar,
Üzülmeğe gerek yok her şeyin çaresi var.

Göğüslere yapılır estetik ameliyat,
Plâstik silikonla vamplar ediyor rahat.

FOTOĞRAF HİLELERİ

Magazin okurları göğüsleri dik sandı,
Oysa kız yapıştırmış göğsüne şeffaf bandı.

GÖĞÜSLERİ

Göğsünün tam altına şeffaf bandı yapıştır,
Çekersen band açılır ta omzuna varmıştır.

Band omza yapışınca göğüs kalkar yukarı,
Onbeşinde kız olur en çürük, en kart karı.

Fotoğraf çektirirken güzeller band kullanır,
Onlar bizi bir şeyden haberimiz yok sanır.

Band şeffaf olduğundan fotoğrafta görünmez,
Ben hileyi söyledim okurlar artık yemez.

Kimler band kullanıyor sayalım birer birer,
Adları aşağdadır göğsü sarkık güzeller.

GÖĞSÜ BANDLI GÜZELLER

En irisi bu dersin, sen resmini görünce,
Bir değil ikişerli bandlıyor Özten Yüce.

Resme bakınca dersin: «En dik göğüslü Feri.»
Dikkat et fotoğrafta besbellidir band yeri.

İri ve dik göğüsler... Yalan vallahi yalan...
Göğüsleri bandlayıp kül yutturur Figen Tan.

Fotoğrafta, filmlerde o top gibi gördüğün
Göğsü bandlayıp bizi uyutur Melek Döngün.

Göğüslerini görsen dersin ki: «Vay babo vay!»
Oysa ikisini de bandlıyor Arzu Tokay.

Koca bulacak diye bu yıl sonu umutlu,
Bu yüzden göğüsleri bandlıyor Mine Butlu.

Göğüsleri görünce aman Allah dersiniz,
Bandla omza asmıştır onları Seher Deniz.

Bomba gibi göğüsler onun bütün arzusu,
Bandlayıp kameraya dönmüş Aynur Kanarsu.

Göğüslerini gören insan geliyor aşka.
Oysa sarkmasın diye bandlamıştır Anuşka.

İşte bir güzel daha, her filminde soyunur,
Göğüsleri bandlayıp poz veriyor Nesrin Nur.

Bir, iki bandla değil üç, dört, derken hatta beş,
Bandla kaldırsa göğsü hava Keriman Ateş.

Sanki bu aldatmadan yoktur başka hiç çakan,
Yıllar yılı göğsünü bandlıyor Ayda Tekkan

Hadi göreyim seni, yalansa bandları çöz,
Çözersen göğüslerin dökülecek Namze Söz,

Böyle sarkık göğüsle düşüp gitmeden gözden
Bandla asmış göğsünü yukarı Emel Sözden.

Bir şüphedir belirir içinizde acaba
Bandlamadan göğsünü poz vermez Ahu Suba.

Kimler band kullanıyor saysam daha çok uzar,
Bu adlara ilâve ne seks bombaları var.

Göğüsleri olsaydı bandlamak olur kolay,
Elif Tektaş'la Nur Vay, bir de Muallâ Sonay.

Yazdıklarım yalansa güzeller ispatlasın,
Göğüsleri açıkken şöyle yanıma varsın.

Gelen yuvarlakları birer birer ellerim,
Şunlar sağlam, sarkmamış, şunlar da sarkmış derim.

Göğüsleri sarkmışsa üzülmesin güzeller,
Öpülecek yerleri buluverir Mukadder.

Mukadder ÖZAKMAN

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

İNCE HESAPLAR

«Bekçilik yapar mısın?» diye sordu adam Yozyürek'e.

«Yanlış kapı çaldın,» dedi adamımız. «Ben kendimi bildim bileli yasaların öbür yanında bulundum hep.»

«Bekçi ol dedikse Orhan Kemal'in Murtaza'sı olup çık demedik. İster bu yanında ol yasaların, ister öbür yanında. İstersen üstünde bile olursun.»

«Ben sabıkalıyım,» dedi Yozyürek. «Beni bekçi yapmazlar.»

«Ben yaparım. Bekçi de yaparım, vali de. Böyle şeyler benim gözümde önem taşımaz.»

«Afedersin ama, sen kimsin?» diye sordu meraklanan Yozyürek.

«Çiğdem Bloğunun kapıcısıyım.»

«Artık bekçilerle valiler atamalarını kapıcılar mı yapıyor?»

«Neden olmasın? Kapıcıları beğenmiyor musun?»

«Beğenmesine beğeniyorum. Üstelik kendim de kapıcılık yapmıştım bir zamanlar.»

Yozyürek kısaca anlattı kapıcılık serüvenini.

«Desene sen de bizim örgüttensin iyi bekçiyi dünyada bulamam ben.»

«Neyi bekleyeceğim ben arkadaş?»

«Arabaları. Bizim buralarda çok. Arabaları iterek, ya da düz kontakla alıp götürüyorlar. Götüremediklerini de parçalayıp taksit taksit taşıyorlar.»

«Vay insafsızlar! Peki araba sahipleri ne diyor bu işe?»

«Bunun ayıp bir şey olduğunu düşünüyorlar.»

«Sen şu bekçilik işini biraz açıkla bana bakalım.»

«Yalnızca geceleri çalışacaksın. Ayda ikibin lira alacaksın.»

«Yetmez.»

«Ayrıca da yüzde on.»

«Neyin yüzde onu?»

«Çalınan arabalardan ele geçen paranın.»

«Canına yandığımın!» dedi şaşkınlığını gizleyemeyen Yozyürek. «Yoksa sen de bu hırsızlardan biri misin?»

«Hayır,» dedi kapıcı göğsünü şişirerek. «Ben onların elebaşısıyım. Şu üç sokakta hangi arabaların çalınacağına ben karar veririm. Ayrıca, çalınan arabanın nerede parçalanacağına, ya da bütün satılacaksa nasıl satılacağına da ben karar veririm.»

«Hırsızların başıysan neden hırsızlığın önüne geçmek için bekçi tutuyorsun?»

«Ben hırsızlığın önüne geçmek için değil, hırsızlığı düzene sokmak için tutuyorum bekçiyi.»

«Düzene sokmak için mi?»

«Elbette. İnsanın başına ne gelirse düzensizlikten gelir. Mahallenin adının kötüye çıkmasını da istemem.»

«Bunu biraz açıklaman gerekecek.»

«Açıklarım kardeşim, benim gizli kapaklı bir namussuzluğum yok. Ben namussuzluğu dürüstçe ve açık açık yaparım. Bizim burada arabaların yalnızca en alımlı olanları çalınır. Öyle ki, arabası çalınan

İnce hesap!...

Kalın hesap!...

adam bunu kıvanç nedeni yapar. Bir hafta burnu havada dolaşır. Arabaları çalınsın diye geceleri anahtarları üstünde bırakanlar bile vardır.»

«Yine de anlamıyorum. Ben bekçi oldum diyelim. Arabaların çalınması sürüp giderse benim işe yaramadığım çıkmaz mı ortaya? Kovulmaz mıyım? Yok tersinden bakacak olursak, yani arabaların çalınmasını engellersem, bu kez de senin çete aç kalmaz mı?»

«Çete mi? Bu da nereden çıktı? Adamlarım çok duyguludur. Kendilerinden böyle sözedilmesi üzer onları. Her biri birer operatördür.»

«Ne karın ağrısıysa. Operasyonlarının bozulması hoşlarına gider mi?»

«Gitmez. Böyle bir şey son derece kızdırır onları. Bu yüzden, böyle bir şey yapacak değilsin.

Yozyürek beynini eskitircesine çalıştırıyor ama akıl erdiremiyordu.

«Şu işi baştan alalım arkadaş.»

«Alalım bakalım.»

«Diyelim ki ben araba bekçisi oldum.»

«Diyelim ki oldun.»

«Benim aylığımı araba sahipleri verecek, öyle mi?»

«Öyle.»

«Peki. Şimdi yine diyelim ki, çarşamba gecesi buradaki arabalardan birine seninkiler kalk gidelim dediler. Perşembe sabahı arabanın sahibi geldi ve anahtarını sokacak bir kontak deliği bulamadı. O zaman ne yapar?»

«O zaman anahtarı senin bir tarafına sokar. Ama korkma, böyle şey olmaz.»

«Neden olmaz?»

«Olmaz, çünkü senin burada olduğun geceler araba çalınmayacak. Haftada bir gece izinli sayılacaksın ve çalınacak arabalar o gece çalınacak.»

— A.P'nin karşı çıkmasına rağmen katsayı 12'ye çıktı. —

Yozyürek'in kafasındaki çarklar vınlayarak dönmeye başladı. «Anladım şimdi. Arabaları benim burada bulunmadığım zamanlarda çalmakla bir bekçinin yararlılığını da kanıtlayıp işimi sağlama bağlamış olacaksınız.»

«Evet. O zaman ücretini artırıp hafta tatilini iki geceye bile çıkartabilirsin.»

«Siz de çaldığınız arabaların sayısını iki katına çıkartırsınız.»

«Senin eline geçecek yüzde de artar.»

«Bunun üzerine ücretimi yeniden artırıp haftada üç gece dinlenebilirim.»

«Doğru. Böylelikle biz üç kat çok araba çalabiliriz. Senin eline geçecek olan yüzde de üç katına çıkar.

«Ücretimi yine artırıp haftada dört gece dinlenirim o zaman.»

«Yok devenin kıçı!» dedi kapıcı. «İstersen hiç gelme. Biz de bir haftada arabaların tümünü yürütüp rahatlayalım.»

«İyi ya.»

«Açgözlülüğü bırak. Bu gibi işlerde başarılı olabilmek için ölçüyü kaçırmamak gerekir. Altın yumurtlayan tavuklar kesilmez.»

«Haklısın,» dedi Yozyürek. «Bu işlere iyi eriyor aklın. Bekçiliği kabul ediyorum.»

«Öyleyse bastır yirmi bini.»

«Yirmi bin mi? Ne parası bu?»

«Hava parası. Yoksa hava alırsın.»

«Hava parasını vermezsem hava alırım, verirsem almam, öyle mi? Bu alışverişte bir terslik var.»

«İşine gelirse.»

«Gelmez. Bir kez yirmi bin şöyle dursun, yirmi liram bile yok. Olsaydı da sana vermezdim. Verseydim bile işe yaramazdı. Çabucak bir şeyler geliverdi başıma.»

«Ne gibi bir şeyler?» diye sordu kapıcı.

«Basbayağı bir şeyler,» dedi Yozyürek. «Ben ne zaman zengin çevrelerde iş tutacak olduysam yakayı ele vermişimdir. En kazançlı dümenlerimi de kentin yoksul kesimlerinde çevirişimdir.»

«Yoksulların nesini çalacaksın?» dedi kapıcı. «Bu işin geleceği yok. Yoksulları soyarak zengin olunamaz.»

«Ben zengin olmak değil, birilerini soymak istiyorum sırf,» dedi Yozyürek.» «Ayrıca yoksulları soymak daha kolay. Bir zengin yerine kırk yoksul soyarsın, sürümden kazanırsın. Başın da ağrımaz.»

«Benim başım zaten hiç ağrımazdı. Ama seninle konuşmaya başladıktan sonra iki kaşımın arasına bir sancı saplandı. Gitsene başımdan.»

«Günün birinde araba sahibi olursam onu senin çalmanı isterdim,» dedi Yozyürek giderken. «Sonra da bir direğe toslayıp boynunu sekiz yerinden kırmanı.»

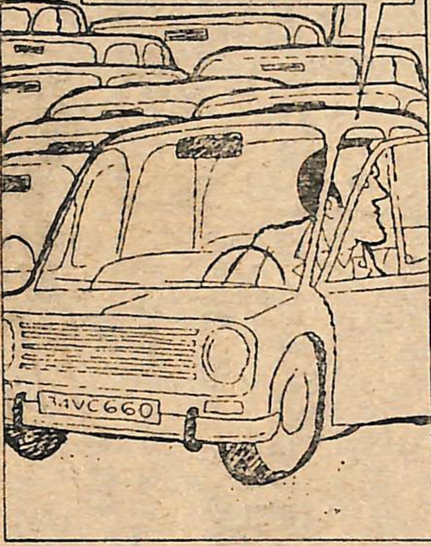
Sulhi DÖLEK

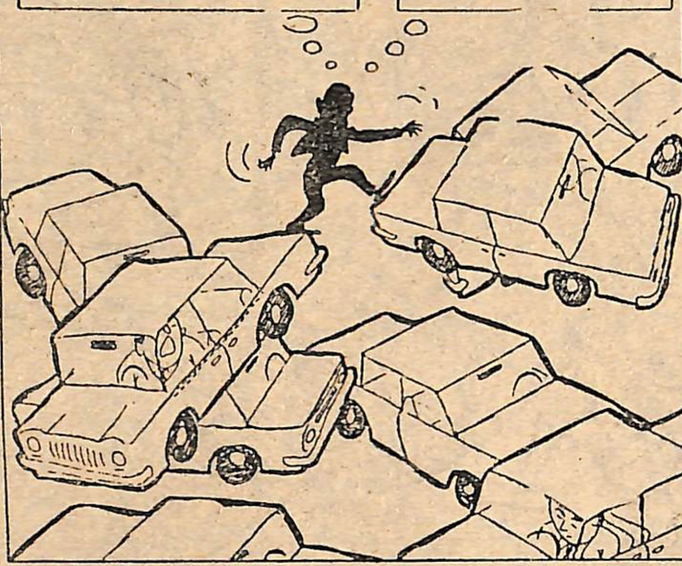
Haftaya: Bozacının tanığı şıracı olursa turşucunun avukatı sizin neyiniz olur? Ya da buna benzer bir şey. Ya da bunlarla ilgisi olmayan başka bir şey. Tanrım, bu heyecana daha fazla dayanamayacağım!...

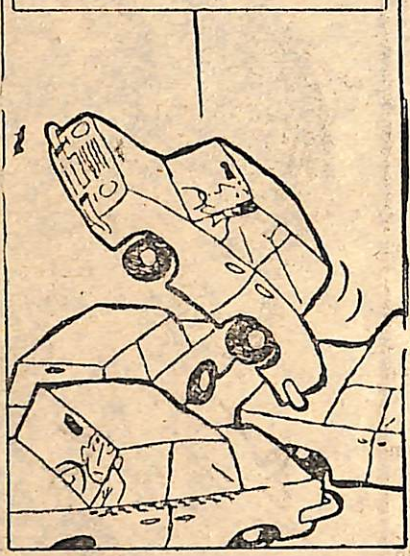

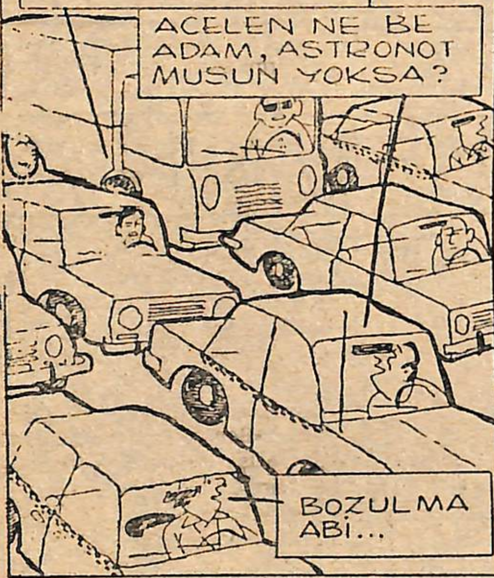
altı milyon dolarlık adam

YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

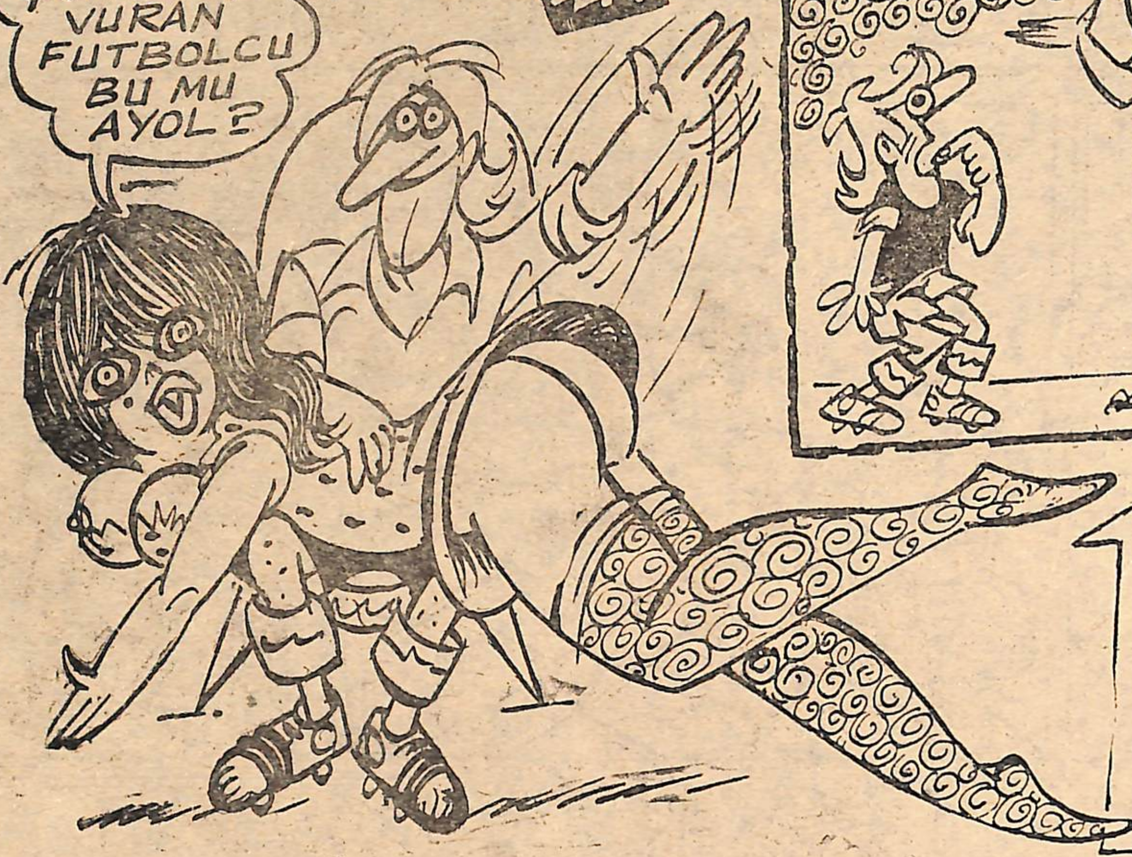

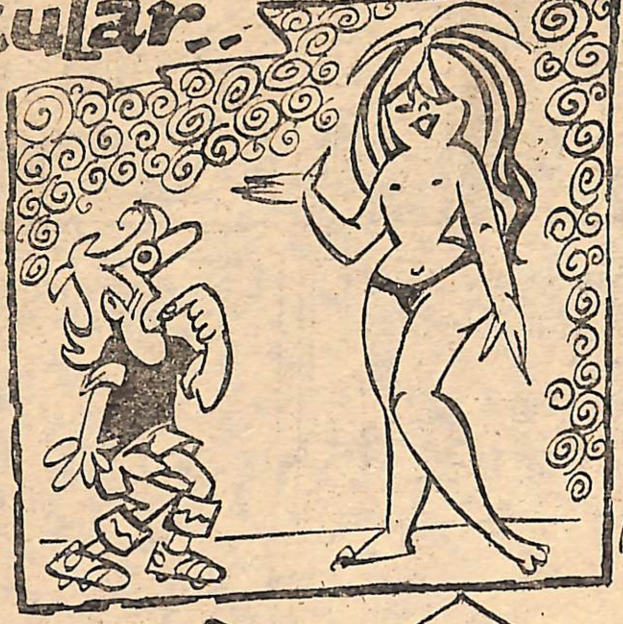

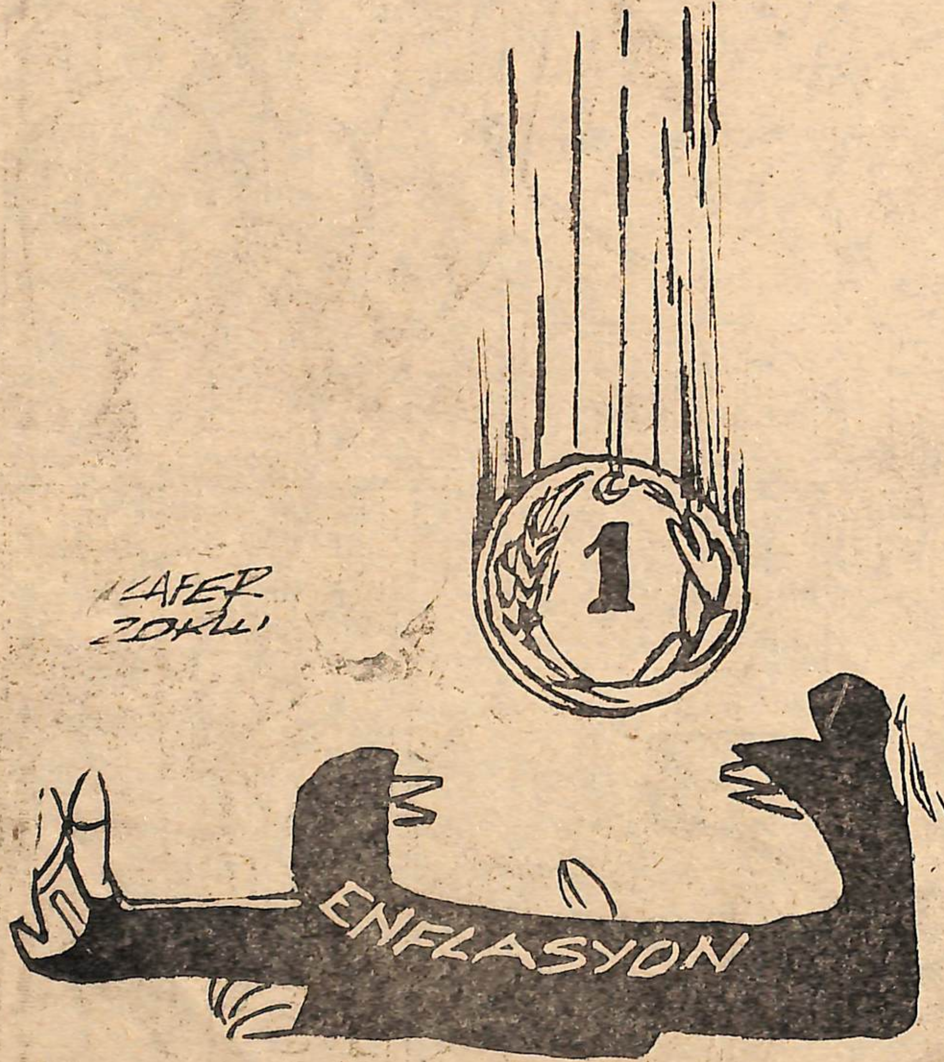

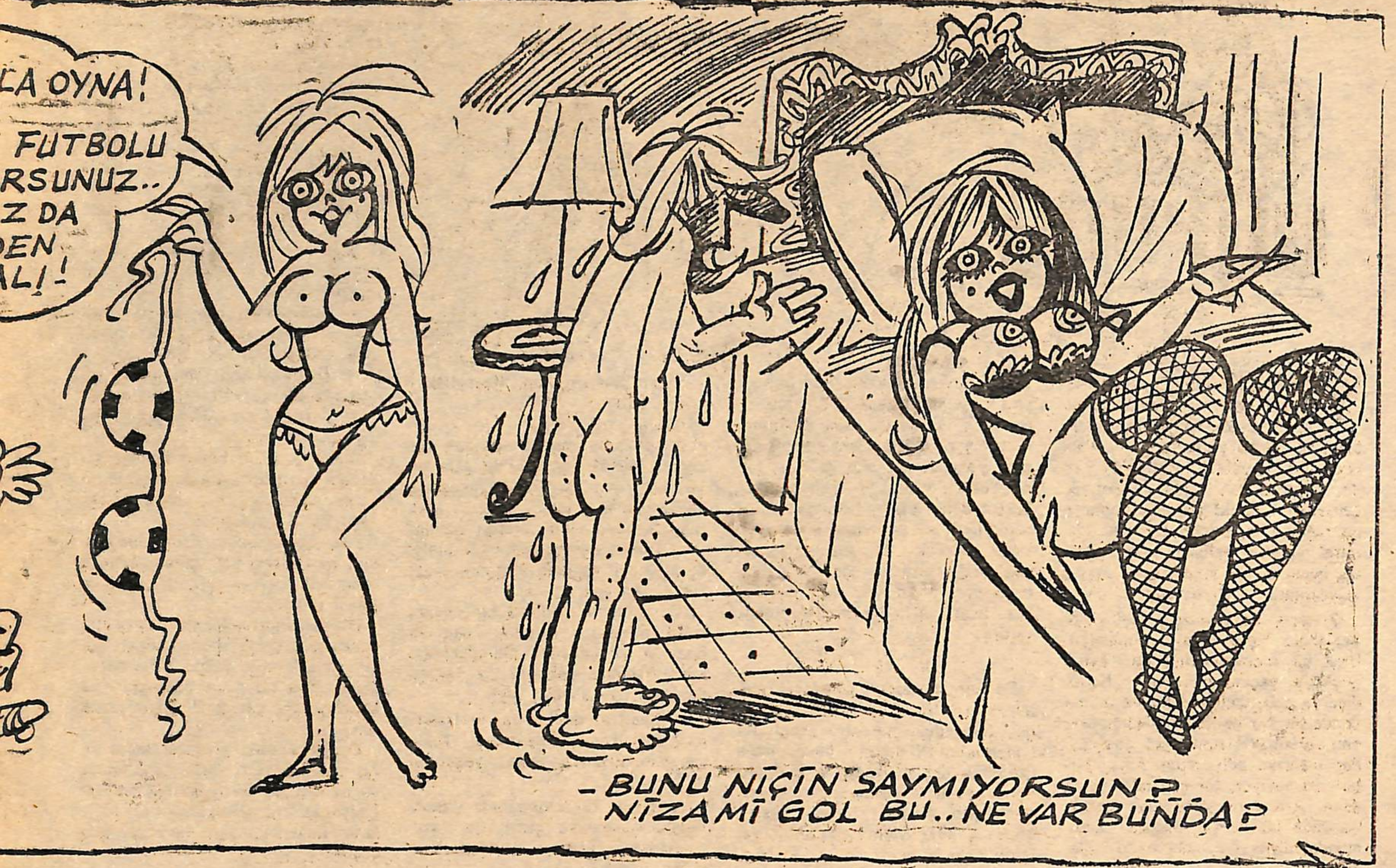

— Paramız yine düştü —

— Bir Bağımsız Milletvekili A.P'ye girdi. —

YİRMİNCİ evlilik yıldönümümüzü arkadaş topluluğumuzun neşeli sohbetlerile kutlamıştık. Yirmi yıllık mutluluk sonucu olacak, eşim Christian'da, ben de, yaşımızı hiç göstermiyorduk. Christian kırk iki yaşında olmasına rağmen hala ince bir vücuda, güzel bir yüze sahipti. Bana gelince, bana da hiç kimse elli yaşına yaklaştığımı söyliyemezdi.

O gece, hayatımızı düşündüm. Başlangıç hiçte kolay olmamıştı. Ufak bir memur aylığı ile evimi güçlükle geçindiriyordum. Karım dışarda çalışmadığından ve ailemdende hiç bir gelirim olmadığından, onu ve küçük kızımızı pek çok şeyden mahrum ediyordum. Ama birbirimizi seviyor, bir gün her şeyin daha iyiye varacağına inanıyorduk. Sonunda bir kimya sanayi kurumunda büyük bir şans eseri olarak -kimyagerdim- önemli bir bölümde iş bularak geçimimizi çok iyi bir duruma getirttim. Bu gün aynı işte ve çok daha yüksek derecede bulunuyorum. Kızımız onsekiz yaşında erken, fakat iyi bir evlilik yaparak bizden ayrıldı. Christian'la yeni evliler gibi yeniden baş başa kaldık.

Yirmi senelik bir didinmeden sonra, yaşamımızdan yararlanmaya başlamıştık: seyahat ediyor, dostlarımızla görüşüyor, köydeki sayfiye evimize sık sık gidiyorduk. Bu köy evimiz arkadaşım Bertrand ile yan yana idi. Bertrand'ın yazlık evinin bize bitişik olması çok hoş bir şeydi. Hem Bertrand'ın eşi yeni öldüğünden, sık sık akşam yemeklerine bize geliyor, bizde onu avutmağa çalışıyorduk. Bertrand'ın Paris'te tahsilde bulunan yirmi iki yaşında bir de oğlu vardı. Herve! Babasını ziyarete geldiğinde, bize de uğruyor, hatırımız soruyordu. Onu çok seviyor duk. Evet, sakin bir mutluluğumuz vardı...

∴

Bu gün cumartesi, köydeki evimizdeyiz. Orada bir süre kalacağız. Bahçedeki meyva ağaçlarını budamıştım. Çimlere basmamağa çalışarak dar patikadan eve doğru ilerlerken açık pencereden Christian'ı görüyordum. Masa başına oturmuş bir şeyler yazıyordu... Telefon çaldı.

Son derece sakin bir mizaca sahip olan Christian sıçrıyarak çevresine baktı, sonra yazmakta olduğu kâğıdı aceleyle masanın çekmecesine koyarak telefona koştu. Büyük bir hayret ve merak içinde kalmıştım. Evde ikimizden başka kimse olamadığına göre, Christian bu yazdığı kâğıdı kimden saklıyordu?

Evden içeri girdiğimde onun yatak odasından gelen sesini işitiyordum. Annesile konuşuyordu. Bu konuşmanın bir hayli uzun süreceğini bildiğimden, masanın çekmesine koyduğu mektubu yavaşça çıkardım. Onu okudum. Hayretler içinde kaldım:

«Sevgilim!

Bu mektubu kapının altından atacağım. Dönüşünde onu bulasın diye. Ben, onu çarşıya gönderince koşup yanına geleceğim ve...» Mektubu bitirememişti telefon çaldığı için. Dünya başıma yıkılmış gibiydi. Mektubu yeniden masanın çekmesine koydum.

Ne yaptığımı bilmez bir halde bahçeye çıkarak kapının yanında bulunan gül ağacının dibindeki demir iskemleye çöktüm! Az sonra Christian'da bahçeye çıktı...

— Charles, dedi, ben Bertrand'ın bahçesinden biraz nane toplıyacağım. Bizim naneler yeşermedi bu sene...

Ve büyük bir rahatlıkla Bertrand'ın bahçesine geçti. Bu arada, mektubu kapının altından atacaktı kuşkusuz.

Akşama doğru, şehre inip alış veriş etmemi söyledi.

— Ne istiyorsan söyle, dedim, şehre kadar ineceğime köyün bakkalından alırım. Daha çabuk dönerim.

— Olmaz. Biliyorsunki orada iyi şeyler yok.

— Öyleyse, şehre beraber gidelim, bana arkadaşlık etmiş olursun.

Bir an şaşırdı, sonra kendini çabuk topluyarak:

— Çocukluk etmesene, diye cevap verdi, akşam yemeğini hazırlıyacağım. Seninle nasıl gelebilirim?...

Arabaya atlıyarak yola çıktım, Ormana doğru sürdüm arabayı. Onu bir ağaç kenarına bıraktıktan sonra geri dönerek evimizi gözetlemeğe başladım. Az sonra Christian evden çıktı, acele adımlarla Bertrand'ın evine girdi...

Gürültüsüz bir intikama karar verdim.

Arabama girdim, şehre yöneldim. Yolda, Christian'ın sözlerini hatırlıyordum:

— Tatillerimizi Bertrand'ın tatil tarihile birleştirelim, zavallı, teselliye muhtaç...

— Tiyatroya giderken onada yanımızda bir yer almağı unutma...

— Bertrand'ın doğum günü hediyesini unutma...

Aman yarabbi, bütün bunları sadece kederli bir arkadaşa teselli niyetile söylenmiş iyi sözler olarak nasıl kabul etmiştim?

Eve döndüğümde, O'da dönmüştü... Ben zoraki bir gülümsemeyle konuşuyordum ama, onun neşesi sahici idi!...

O gece Bertrand oğlu Herve ile gezmeğe çıkacaklarından bize gelemiyeceklermiş. Rahat bir nefes aldım. Zira bu gece Bertrand ile karşılaşmağa tahammül edemiyecek tim.

Ondan sonraki günlere Herve biraz canlılık kattı. Bu problemsiz çocuk her şey ile ilgileniyor ve eğleniyordu. Herve'nin zıpır arkadaşlarını beğenmemekle beraber, onu çok seviyordum.

∴

Bir öğleden sonra, eski bir şatoyu gezmeğe gittik. Christian, bir kolunu benim koluma, diğerinide Bertrand'ınkine geçirmişti. Neşeyle gülüp söylüyordu. Dönüşte bir köy hanına girerek ala balık yedik, elma şarabı içtik. Bertrand'da çok neşeliydi. Onların neşelerine katılmıştım ama artık intikam saatinin geldiğine de karar vermiştim!

∴

O sabah Bertrand erkenden balık avına gitti. Tenha bir koyda avlandığını biliyordum. Hiç kimsenin uğramadığı bir koyda. Bu yönden hiç endişem yoktu. Oğlu Hervey'e gelince, oda bütün zamanını gemi inşaatında seyirle geçiriyordu. Beni rahatsız edemezdi!..

Christian'ın şehirde gördüğü bir butikte güzel bir elbiseyi satın almak istediğini biliyordum. Bu elbiseyi ona hediye etmek istediğimi söyleyince sevinçle boynuma atıldı.

— Yalnız, benim araba arızalı. Bertrand'ınkini alalım.

Hiç bir kuşkuya kapılmadan fikrimi kabul etti. Bertrand'ın arabasile şehre geldik. Arabayı elbiseyi alacak olduğumuz butiğin karşısındaki kaldırımda parkettim.

— Seni burada bekliyeceğim, Christian, Haydi git istediğin elbiseyi al!

Neyseki, o, dükkândan elinde pakette çıkarken, satıcı kızda yanındaydı, onu arabaya girinceye kadar bakışlarile izledi. Satıcı kız, çiğ yeşil arabayı, kırmızı süeter giyen sürücüyü elbetteki hatırlıyacaktı.

Bertrand'ınkine benziyen kırmızı bir süeter giymiştim ve gözlerimde siyah güneş gözlükleri vardı. Zaten Bertrand'da bana hayli benzerdi.

Hükümet, tütün üreticilerinden tütünü son yaprağına kadar alacak. — Gazeteler —

«SON YAPRAK»!

Eğer, biri beni orada, o kıyafette görseydi, Bertrand sanırdı.

Eve dönünce Christian'a yeni elbisesini giymesini söyledim. Derhal giydi ve ayna karşısına geçerek kendisini hayran hayran seyretmeğe başladı.

— Ne kadarda güzelsin! Bir resmini çekmeliyim hemen...

— İyi bir fikir. Yalnız, fotoğraf makinesini getirmedik ki...

— Zararı yok, Bertrand'ınkini alırız. Hem Bertrand'ın bahçesinde poz ver. Onun yıldız çiçekleri elbisenin desenine uyuyor... A, bak aklıma ne geldi: bizim oturma odasındaki Buda minyatürünü sen sevmiyordun, Bertrand ise hayrandı ona. Gel, bir sürpriz yapalım Bertrand'a minyatürü alalım, onun yatak odasına asalım, gelip onu duvarında görünce ne kadar hoşuna gidecektir.

— Nefis bir fikir!

Büyük bir neşe ve çabukluk içinde evvela onun evinden fotoğraf makinesini alarak Christian'ın bir resmini çektim bahçesinde, sonra bizim evdeki minyatürü alıp yukarı, yatak odasına götürdük. İyi iki arkadaş olduğumuzdan (!) ikimizde de çift anahtar vardı. Benim anahtarımın biri onda, onunkide bende bulunuyordu.

Bertrand'ın odasına girince onun gece dolabında bulunan tabancasını çıkardım. Hırsızlardan korkarak bir tabanca satın almıştı.

— Ne yapıyorsun? diye sordu Christian.

— Seni öldüreceğim Christian.

— Böyle kötü şakalar yapmasana!..

Bununla beraber, gözleri irileşmiş, elleri titremeğe başlamıştı. İntikamımı uzatıyor, acele etmiyordum.

— Öleceksin!

— Delirdin mi sen?

Geri geri kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne geçerek:

— Her şeyi biliyorum Christian, dedim.

Felce uğramış gibi, dondu kaldı. İşin içinden nasıl kurtulacağını düşünüyordu kuşkusuz. Sonunda, en kötü çareye baş vurdu:

— Zorla sürükledi beni bu ilişkiye, boyun eğdim, ama şimdi pişmanım. Affet, affet.. Dizlerime kapandı. Silahı çektim. Yere yığıldı. Tabancanın üzerindeki parmak izlerini silerek masa üzerine bıraktım. İçinde Christian'ın az evvel çekmiş olduğum resmi bulunan makinesinide bir koltuğa attım! yine parmak izlerimi silerek, Bertrand'ın mektupları saklamak huyunu biliyordum... Christian'in mektuplarınıda saklamıştı kuşkusuz. Evine döndüğünde nasıl olsa silahını tutacaktı. Polis hem bu mektupları, hemde silahtaki parmak izlerini bulacak onu suçlayacaktı. Her ikisindende intikamımı almış olacaktım.

.·.

Büyük bir keder içindeyim. Hiç bir şey tahmin ettiğim gibi geçmedi. Evime gelen polis ilkin konuşmadan uzun uzun gözlerimin içine baktı.

Polis masa üzerine bıraktığım fotoğraf makinesini bulamamışmıydı: Şehirdeki satıcı kız çekilmemişti. Acaba nasıl bir yanlış yapmıştım:

Neyseki, önce o konuşmağa başladı:

— İyi bir haberim var. Katili bulduk, yakında konuşacak ta...

Rahat bir nefes aldım. Değişik şekilde de olsa, sonuç istediğim gibi olacaktı.

— Bu olayların sizi ne kadar çok sarstığını biliyorum ama yine de anlatmalıyım... Komşunuz Bertrand'ın oğlu Herve, cinayeti bize bildirdiğinde, onun anlatışında derhal bir acaiplik sezmiştim...

Ağzım açık, polise bakakaldım. Polis Herve'yi katil sanıyordu. Ve be bu yanlışı düzeltemezdim!

— Bu delikanlının çok kötü arkadaşları vardı, diye polis devam etti, ve parayada ihtiyacı vardı. Karınızda onu oğlu gibi gördüğünden, istediği parayı vermiş olmalı.

— Çok doğru.

— Ondan bir çok kereler para almış. Bunu karınızın bankadaki hesabından anlamış bulunuyoruz. Son istediği parayı vermemiş olmalı. Karınız her şeyi artık babasına haber vereceğini söylemiştir, oda korkarak onu öldürdü. Bu gibi şeylerin hepsi böyle olur.

— Silahın üzerinde parmak izleri var mı?

— Elbette!...

Oh, Herve Bertrand'dan önce eve gelmiş ve neyin olup bittiğini anlamadan silahı tutmuştu!

— Her şey aleyhine. Yakında itirafta edecektir.

Polis gittikten sonra evimde yalnız kaldım. Beni aldatanlardan intikam almak istemiştim. Katil olmuştum. Ama hiç suçu olmıyan Herve'mi çekecekti bütün günahların acısını?

Hayır, bunu yapamazdım. Bütün plânlarım suya düşmüş, kaybetmiştim. Ödemeliydim bunu. Telefonu açtım, az evvel konuşmuş olduğum polisi çağırarak:

— Herve'yi serbest bırakın, dedim. Karımı ben öldürdüm!

.·.

Karakolda, başıma gelenleri, karımı Bertrand'la seviştiği için öldürdüğümü söyliyerek polisin uzattığı gerekli kâğıtları imzaladım. Herve serbest bırakılmıştı.

— Yalnız, şunu bilmenizi isterim, dedi polis, eşiniz hiç bir zaman mösyö Bertrand'ın sevgilisi olmadı.

— Ne?

— Gerçek bu.

— Ama, o itiraf etti, yazdığı mektubu buldum...

— Mektupta, Bertrand adı yazılı mıydı?

— Fakat...

— Yazılmamıştı doğal olarak... Hiç bir şey anlamıyordum. Ama delide değildim.

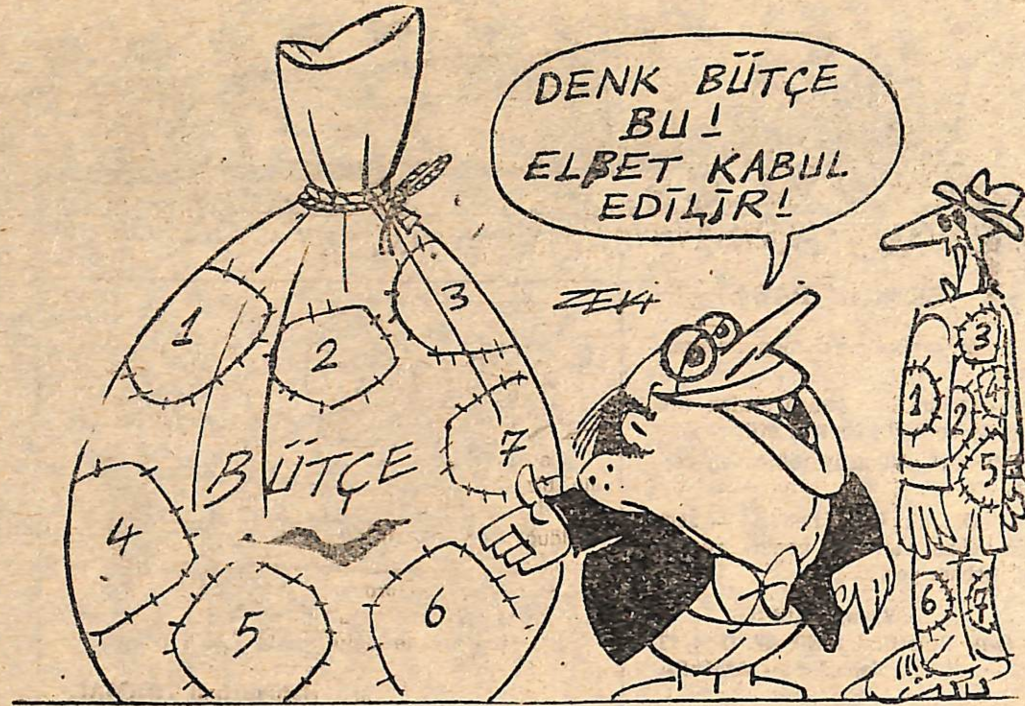
— Evet mösyö, bununla beraber karınızın bir sevgilisi vardı: oda, arkadaşınız Bertrand'ın oğlu Herve.

— İmkânsız bir şey bu!

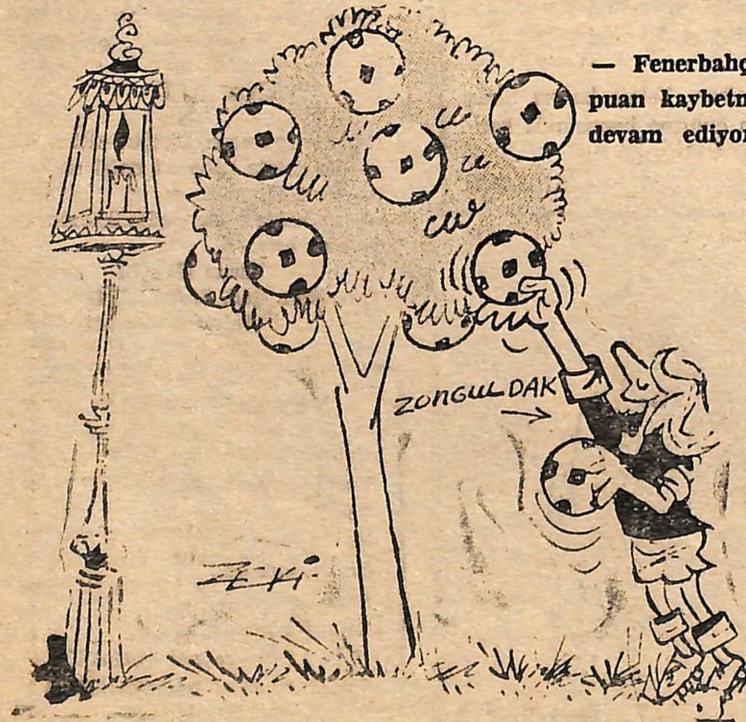
— Kendi itirafı bu... Tabii sonunda itiraf etti. Kadını avcu içine almış, ona her istediğini yaptırıyormuş...

Yakınımdaki iskemleye çöktüm. Demek, bütün kötülüklere sebep olanı kurtarmak için gidip teslim olmuştum!

Çeviren : Süheylâ AYKUT

— Bütçe kabul edildi. —

— Fenerbahçe puan kaybetmeye devam ediyor. —

Sahipsiz bahçe: Fenerbahçe!...

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden : **Kadri Yurdatap**

Sekreter : **Selâmi M. Yurdatap**

Dizildiği ve basıldığı yer : **Akbaba Matbaası**

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş.

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

ZENGİN BABA

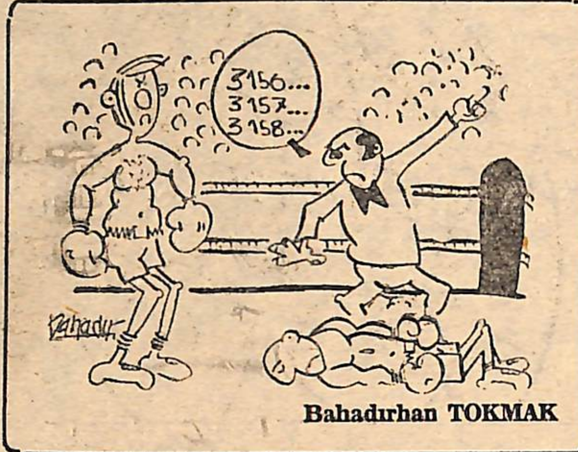
Şoför arabasından inen müşteriye:

— Oğlum her zaman sizden çok bahşiş verir diye sitem etti:

Müşteri gülümseyerek cevap verdi:

— Olabilir. Onun benim gibi zengin babası var, ama benim zengin bir babam yok ki...

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik AP. D-14/13
Telsizler — ANKARA

Bahadırhan TOKMAK

YA BİLMİYORSA

Kapı açılır açılmaz evin köpeği de hırlayıp, havlayarak kapıya koştu.

Ev sahibi köpeği azarlayıp, gönderdikten sonra kapıda dikilip kalan arkadaşının koluna girerek:

— Bunda korkacak birşey yok dostum. Hem ısıracak köpek dişini göstermez.

Adam tedirgince köpeğe baktıktan sonra:

— Bunu biz biliyoruz, fakat o köpek de biliyor mu?.

ATO — İSTANBUL

BURSA — BALIKESİR KAÇ SAAT

Sebo ile Bursa'daki abimlerin yanında hafta tatilini geçirmiş Balıkesir'e dönecektik. Terminalde gece saat 2 ye bilet alıp yola koyulduk. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyorum ama arabadan inen birinin koluma çarpmasıyla uyandım. Uyku sersemi nereye geldiğimizi bir türlü çıkaramıyordum. Önümüzde oturan beye sorduğumda cevap yüzüme şamar gibi oturdu.

— Akhisar.

Balıkesiri geçeli iki saat olmuş. Sebo uyanmış ne olduğunu bana soruyordu. Kısaca durumu ona da açıkladım. Arabadakilerin kahkahaları arasında aşağıya indik. Üstelik şoför muavini fazladan geldiğimiz yolun parasını istiyordu. Sıkı bir pazarlıktan sonra yakamızı kurtardık. İzmir yönünden gelen başka bir arabayla tekrar Balıkesir yoluna koyulduk. Utancımızdan kimseye birşey anlatmadık ama birbirimize söz verdik. Balıkesir'e kadar ikimizde gözümüzü kırpmıyacağız. Nasıl oldu bilmiyorum ben mi yoksa omu daha önce uyudu yoksa ikimizde aynı anda mı uyuduk.

— Hemşerim kalkın burası son durak Bursaya geldik.

Eeee buna da çok şükür ya son durak Bursa değilde ne bileyim İstanbul ya da Ankara olsaydı. Abimleri uyandırdığımızda sabah olmuştu ve biz yalanımıza devam ediyorduk

— Şey araba bulamadıkta...

Hüseyin OKAY
J. Asb. Çvş. Cezaevi K. K.
ÇANKIRI

HAYDA

Son günlerde sık sık elektrikler kesiliyor. Bu nedenle alayın nöbet mahallerini aydınlatmada gaz lâmbalarını kullanıyoruz. Dün yine ışıklar kesilince gaz lâmbalarını yakmalarını söyledim. Tam bu sırada garaj nöbeti tutan er gelip:

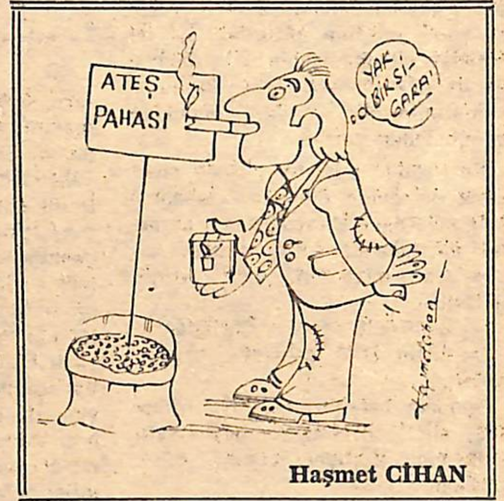
— Komutanım elektrikler kesilmedi sigorta attı dedi.

Şaşırdık.

— Kim söyledi sana! Nerden anladın diye sorduğumda:

— Ben garajdaki arabaların farlarını yaktım hepsi yanıyor. Ceryan kesilse hiç yanarmı olsa olsa sigortalar atmıştır.

Hüseyin OKAY
J. Asb. Çvş. Cezaevi K. K. — ÇANKIRI

Haşmet CİHAN

DOĞRUCU

Evde Kalmış Genç Kızlara Yardım Cemiyetinin balosundaydık. Konuklardan biri arkadaşını köşeye çekerek:

— Şu piyango biletleri var ya... Tam on tane aldım. Bilet satan kız her yüz liralık bilete bir öpücük veriyor. Sorma azizim (kuşkuyla yöresine bakındı) bu kız karımdan çok çok daha iyi öpüşüyor. Arkadaşı hemen bir 500 lira çıkarıp bilet satan kıza yöneldi. Biraz sonra ağzı kulaklarında arkadaşının yanına gelirken diğeri seslendi:

— Nasıl?

— Evet dostum, nefis öpüşüyor. Yalnız karına biraz haksızlık ediyorsun. Hiçbir kadın öpüşme konusunda karının eline su dökemez.

ATO — İSTANBUL

GEÇ KALMAYIN

Yakışıklı patron, güzel sekreterine sordu:

— Pazar gecesi için bir proğramın var mı?

Sekreter kızara bozara cevap verdi. «Yok efendim»

— İyi öyleyse pazartesi sabahı geç kalmayın..

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik AP. D-14/13
Telsizler — ANKARA

BANA AİT

Müşteri garsona şikâyet etti.

— Bu salata bana ait değil mi?

— Evet Efendim.

— O halde bu sümüklüböcek içinde ne arıyor?..

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç Reis Cad. Birlik AP. D-14/13
Telsizler — ANKARA

MAAŞ VE KUŞ

Maaşlar dönüyor kuşa,
Maaşlılar dönüyor berduşa.
Bu dengesiz dönüşe,
Elbet dur denilecek;
İnsanlık düşmanları yenilecek!

Veysel KARASOY
PTT Memuru - Karşıyaka/İZMİR

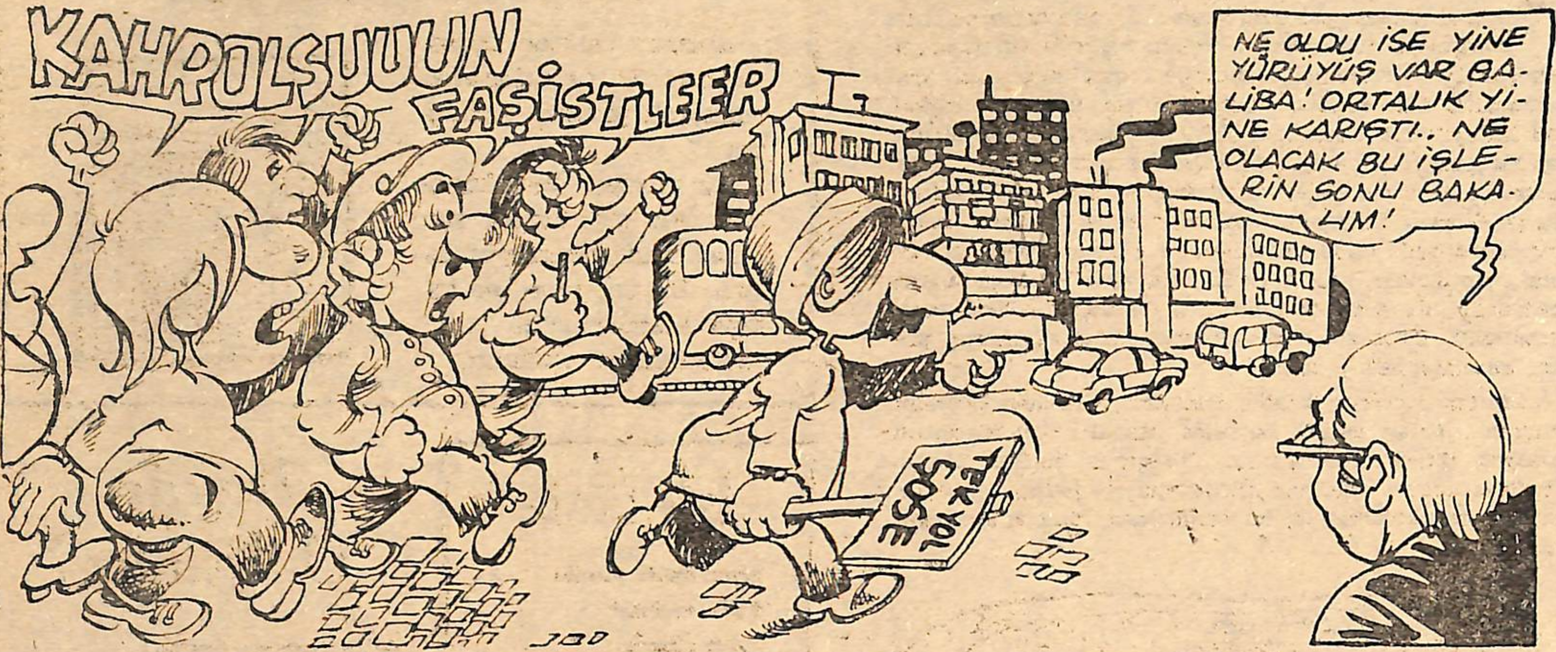
Cemal ARIĞ

YAZARIN BİRİ

Çalakalem yürüdü
Konuların üstüne;
Yazdı, yazdı, yazdı..
Ne konular bitti,
Ne de sorunlar.
Ama kendisi bitti!
Kalemi bıraktı.

Veysel KARASOY
PTT Memuru - Karşıyaka/İZMİR

BİR KONUK BİR HÖDÜK

KAHROLSUUN! GOMONİSTLEER!

BUNLAR DA BAŞKA GRUP! AA! ARKADAN Bİ BAŞKASI DAHA GELİYO!

HEEYY! Bİ DAKKA KARDİŞİM

SİZ NİÇİN YÜRÜYORSUNUZ ALLASEN

NE İÇİN Mİ YÜRÜYORUZ?

PATAGONYADAN MI GELDİN SEN AHBAP! SAĞCI MISIN SOLCU MU?

HANGİ TARAFI TUTUYORSUN!

KİM BEN Mİ? BEN NE SAĞCIYIM NE SOLCU! KİMSEYİ TUTMAM **ORTADAYIM** KARDEŞİM!

HIMM! ANLADIM! DEMEK SEN VATANDAŞSIN HA VAYYY!

SENİN KATLİN VACİP OLDU PİS KÖPEK! NE DEMEK **ORTADA** OLMAK HA!

AL SANA ALLL!

NE İLERİCİSİN, NE GERİCİSİN! PEKİ, SEN NECİSİN!

SİZ SIZ OLUN SAYIN AKBABACILAR! BU GÜNLERDE **ORTALIKTA** DOLAŞMAYIN!

YA İLERİYE, YA GERİYE.. YOKSA DÖNERSİNİZ DAMDAN DÜŞMÜŞ KEDİYE

Bir Çizerin Kaleminden

YAZIK OLDU HURİYE GÜRSES'E

HERKES Başsolist Huriye Gürses'i burun ameliyatı için hastaneye yattığını sanmıştı... Televizyon ekibi de hastaneye şarkıcıyla bu konuda bir röportaj yapmağa gelmişti. Oysa Başsolist, hastaneye burun ameliyatı için yatmamıştı. Ses tellerinden bir kaçı kopmuş, bunları bağlatmak için yatmıştı hastaneye... Fakat röportajcı Başsolist'in hep burnundan söz ediyordu. «Burnunuzun nesi var, niçin burun ameliyatına gerek duydunuz?» diye soruyordu... Huriye Gürses, burnundan söz edilmesine kızıyor, fakat kızgınlığını belli etmek istemiyordu. «Burada olmanın burnumla bir ilişkisi yok» diyordu ama, öyle dedikçe, burnu söz konusu oluyordu. Deli olmak işten değildi.. Nesi vardı burnunun?.. Üç kez burun ameliyatı olmuş.. Tanınmış şarkıcı, tanınmaz hale gelmişti...

Sıfırdan başlamış, kendisini tanıtmış.. Yeniden Başsolist olmuştu... Kolay değildi Başsolist olmak.. Yeni bir burun ameliyatı olmak istemiyordu... Ne var ki, herkes Huriye Gürses'in burun ameliyatı için hastaneye yattığını sanıyordu. Televizyon idaresi de, bu sanıya karşı çıkmak istemiyordu nedense..

Zorluyordu şarkıcıyı burun ameliyatına.. İlle de bu konuda kendisiyle bir röportaj yapmak istiyordu.. Sonunda, pes etti Başsolist! Burun ameliyatı olmağa karar verdi. Röportaj yapıldı, fakat, yayından çıkarıldı. Çünkü gazeteler, Huriye Gürses'in ses tellerini tedavi için hastaneye yattığını yazıyordu. Başsolist burun ameliyatı olmuş hastaneden çıkmıştı. Çıkmıştı ama, bir Başsolist olarak değil... Her hangi bir insan gibi çıkıp gitmişti.. Yolda kendisini kimse tanımadı.. Korktuğu başına gelmişti.. Hastaneye yatarken nasıl da ilgi ve sevgi görmüştü.. Gazeteciler, televizyoncular fır dönüyorlardı çevresinde.. Şimdi yapayalnız, bir şarkı tutturmuş gidiyordu ama,, dinleyen kim?.. Kendi söylüyor kendi dinliyordu.

«Bana ne oldu, ben bilemem...
Eski halimi hiç göremem!...»

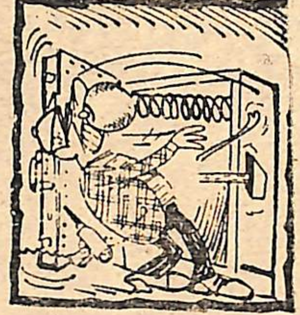
BU KUŞLARI TANIDINIZ MI?

Ne dediniz?
Baykuş mu?
İkisi de Baykuş
Öyle mi?
İşte şimdi
Yanıldınız..
«Baykuş ve bayan kuş!»
diyecektiniz..
Doğrusu bu!...

KASİYER ARANIYOR

Aranan kasiyer bulunmuştur. Ve de müessesemize çok yararlı olmuştur...
Bu yüzden kovulmuştur. Ayıp diye birşey var. İnsan buna bir sütyen takar.. Siz kasiyere ve kasaya bakmayın (Al - tak) sütyenlerini kullanın.

İşte böyle

Kimi balık etinde
Film setinde!
Kimi süzgün
Ve baygın
Kentin bir otelinde!

Kim beş çocukla
Bitkin evinde!...

Kimi anasının
Dizinde
Hâlâ zinde!

Kimi şarkı söyler
Gözde mi.. Gözde!.

Kimi, Don Juan'a
Av...

Kimi zengine..
Tav!.

Kiminin elinde
Bir köpek

Fakire: Hav hav!...

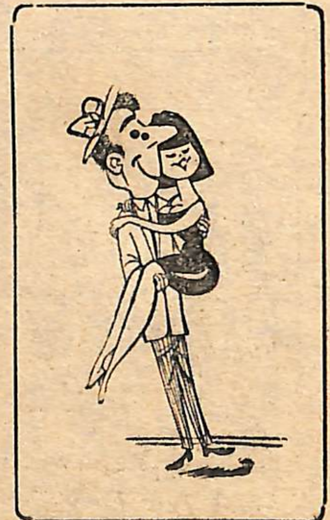
Nerede O Günler ?

Sular akar şarıl şarıl..
Tembel çalışır, harıl harıl..
Ampul dersen, pırıl pırıl!...
Olmam diyen, olmuş kefil..
Arama yok, bir tek sefil!...
Fiyatlar dersen, kazık değil!
Esip gelmiş efil efil..
Öyle güzel, temiz nesil!
İnsandan yok, olan pestil..
Bin otobüse, oh, de geril!...
Hastaneler böyle değil..
Ölü gir, hemen diril!
Gök mavi, zemin yeşil..
Kirli hava, sorun değil!
Milyonlar devletindir..
Benim değil, senin değil!...

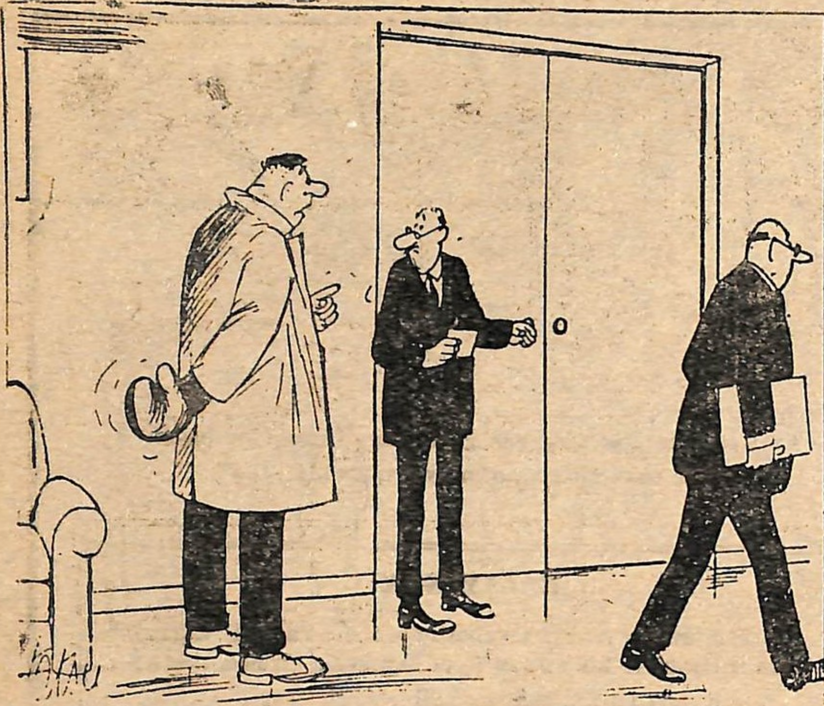
Ah! Nerede!

KARGA NE DEDİ?

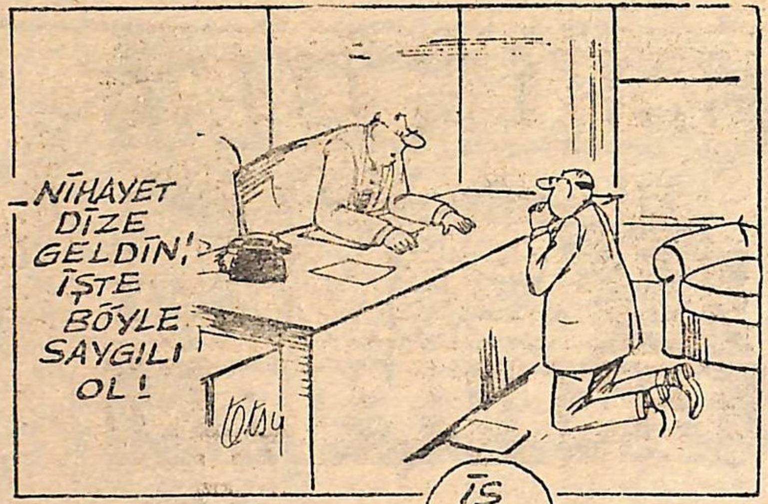
Karga karga
Gak.. dedi
Şu mala bir
Bak.. dedi
Baktım mala
Çok güzel..
Attı karga
Bir gazel!...
Gaaaak... dedi
Ver, on bini..
Yoksa tez
Bıraak.. dedi.

Dünya Karikatürleri...

-SİZE BAŞ VURMAKTAN BIKTIM... YENİ BİR YÖNTEM DENEYECEĞİM!

YAZILI

-Aaa.. KARIMA LAF YOK! BAŞIMIN ÜSTÜNDE YERİ VAR!..

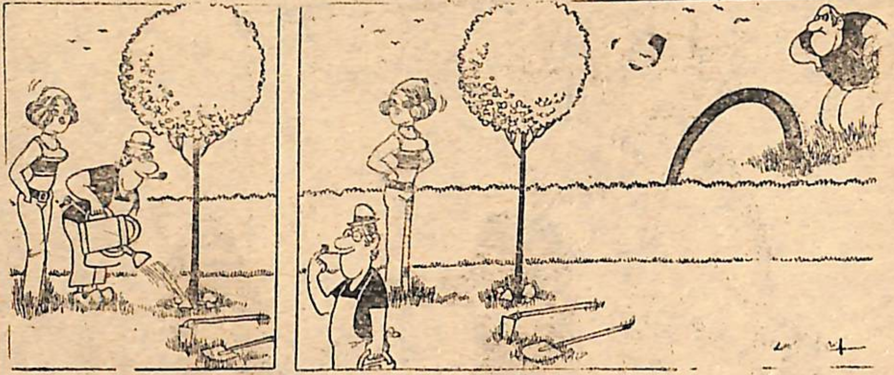
-ÜST ÇEKMECEDE BİR SÜTYEN.. ALTAKİNDE NE ÇIKACAK.. BİR KİLOT MU!

-BANA NE DİYE SURAT ASIYORSUN PATRON? ASKI BOŞ DURUYOR!...

MİLLETLER GÜLÜYOR...

— Evet sevgilim, bu ağaç çok güzel, ama komşuyla başımı derde sokmaktan korkmuyor musun?!..

BEDAVA

Genç ve çok güzel bir kız bir mağazaya girerek satıcı olmak istediğini söyledi müdüre, müdür, kızı hayranlıkla süzdükten sonra:

— Şimdiye kadar hiç sattınız mı?.. Öö... Yani bir şey? diye sordu.

Kız kızararak:

— Ama müdür bey, ben namusluyum, dedi. Onu parasız verdim!.

ŞEMSİYE

Adam eve sırılsıklam döndü. Karısı:

— Garip şey, dedi, evden çıkarken şemsiyeni almıştın. Yoksa, kayıpmı ettin?

— Şey... Ya.

— Ne zaman?

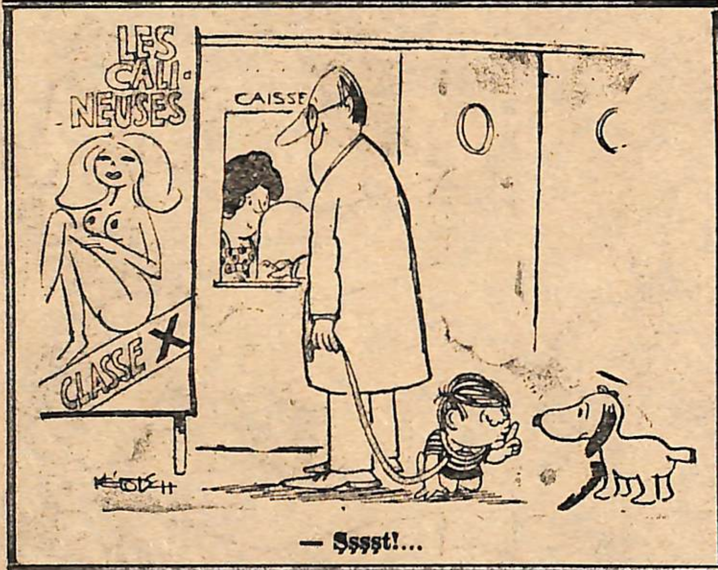
— Bilmiyorum. Yağmur dindiğinde şemsiyeyi kapamak istediğim zaman, elimde olmadığını farkettim!.

BALAYINDA

Yeni evliler balayı seyahatindeydiler. Yataklı vagonda, tam seviştikleri bir sırada içeri kontrolör girince, erkek:

— Kapıyı vurabilirdiniz, dedi sert bir sesle.

— Evet ama, diye kontrolör cevap verdi, o zaman'da hiç bir ilginç olayla karşılaşmıyor ki!...

— Şşşt!...

MANKAFA

Poldi son derece tembeldi. Bir gün bir arkadaşı:

— Çalışsana, dedi. Çalışmak kimseyi öldürmez.

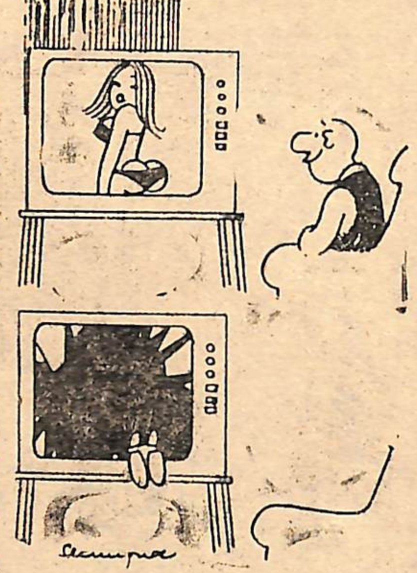
— Evet, diye cevap verdi Poldi. Bu güne kadar kimse çalışmaktan ölmemiş ama, ya ilk çalışma kurbanı ben olursam düpedüz aptallık etmiş olmaz mıyım?

UZMAN

Afrika'da, bir yamyam kabilesine bir misyoner gitmişti. Kendisine sürekli olarak bakan bir zenciye:

— Bana neden böyle bakıyorsunuz? diye sordu.

— Ben yiyecek uzmanıyım da ondan, diye zenci terbiyeli bir şekilde cevap verdi.

Yazısız

GARANTİ

Titiz müşteri, çiçek tohumu satıcısını iyice sıkmıştı.

— Demek bu tohumun yüz yıl içinde mutlaka çiçek açacağını iddia ediyorsunuz...

— Evet mösyö. Eğer açmazsa, bana getirin, paranızı derhal iade ederim!

AYIRMAK İÇİN

Jules, arkadaşı Dupont'a rastladı. Hâl hatır sorduktan sonra, Dupont'a:

— Marie ile Renate'yi tanıyormusun? diye sordu.

— Evet, neden sordun:

— Dün akşam birbirlerine girmişler de...

— Hayret. Oysa, birbirlerinden hiç ayrılmazlardı...

— Ben de onu söylemek istiyorum ya. İkisini ayırmak için beş kişi gerekmiş!..

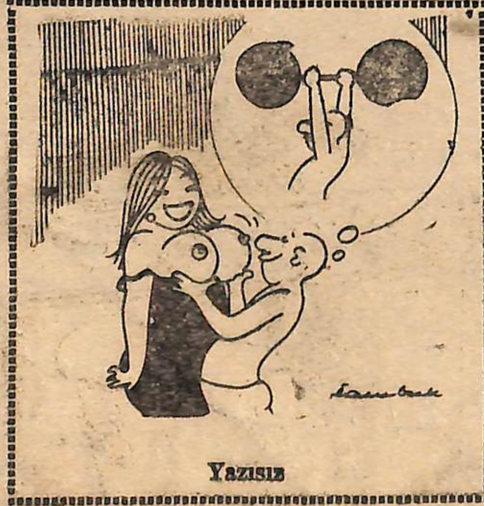
SARHOŞ!

Adam, eve girince karısı bağırdı:

— Sen sarhoşsun:

— Fakat karıcığım, bugün bir damla içki içmedim.

— İçmediysen bile, yine de sarhoşsun!.

Yazısız

NE OLMAK İSTİYORSUN?

Okulu bitirmek üzre olan dört Amerikalı kız konuşuyorlardı:

— Ben hastabakıcı olmak istiyorum, dedi biri.

— Ben de çok ünlü bir yazar olmak istiyorum, dedi ikincisi.

— Bir çiftlik sahibi olup hayvan yetiştirmek istiyorum, dedi üçüncüsü.

Bir köşede oturmuş, dalgın dalgın düşünen dördüncüsü arkadaşlarına sordular:

— Ya sen ne olmak istiyorsun?

Kız gülümsedi:

— Şey, dedi, ben de zengin bir dul olmak istiyorum!.

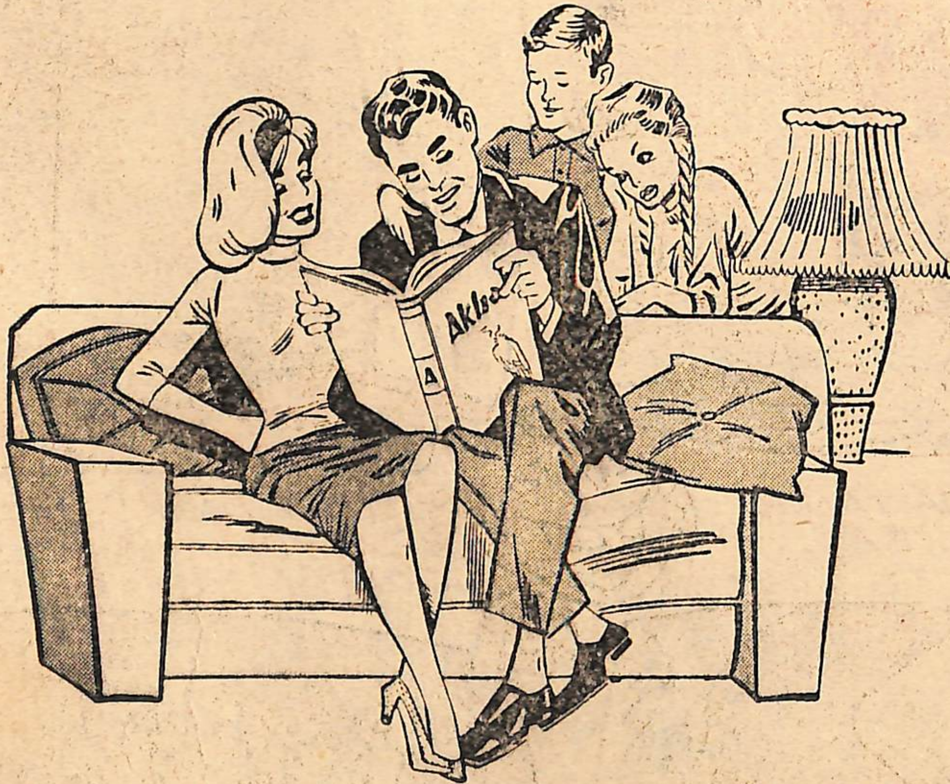
— Daha şimdiden bekârlık günlerini düşünüyor!...

TÜRK BASININDA

55

YILI AŞAN
İLK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

Akbaba

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

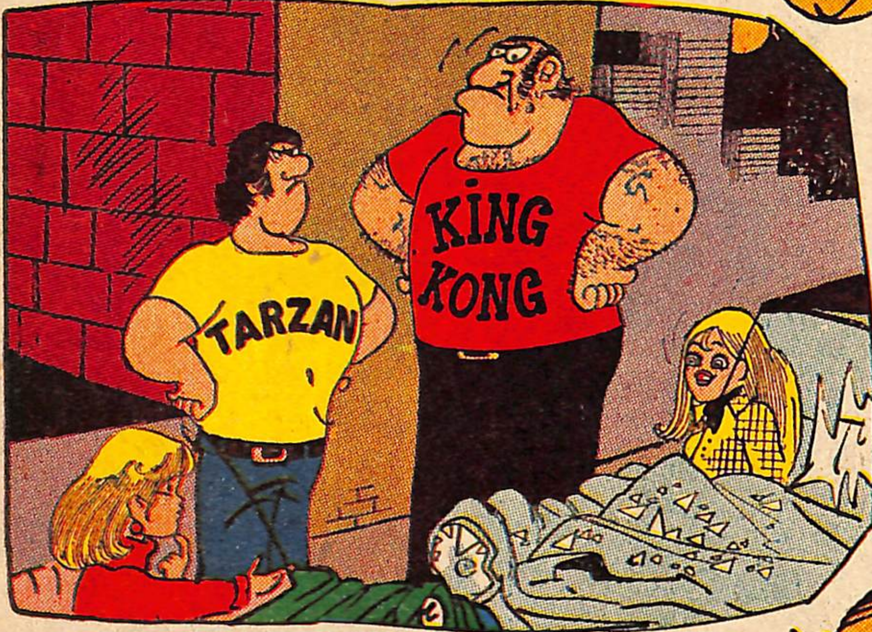
Ak—137

Akbaba

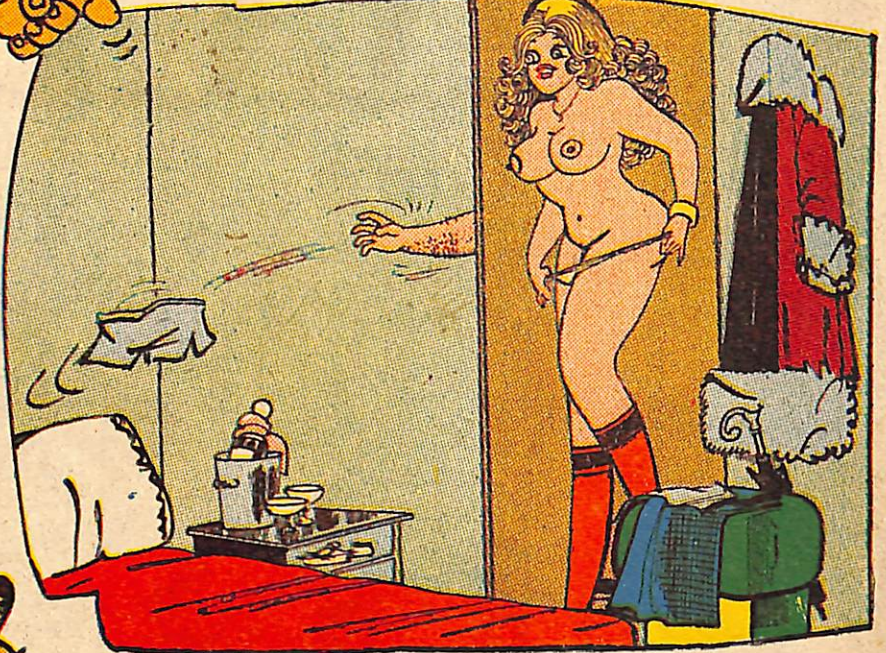

-YAZDIRACAĞIM MEKTUBU DUYMANI İSTEMİYORUM!. GİZLİ BİR MEKTUP BU!

-ÇAĞIN KAVGASINA TANIK OLACAĞIZ GALİBA!..

-MÜTHİŞ TÜRK!.. İNGİLİZCE BİLMİYOR AMA, NE İSTEDİĞİMİ ÇOK İYİ BİLİYOR!..

